

ویژه نامه شماره ۱۲
ضمیمه نشریه شماره ۱۷۰
۱۵ دی ۱۴۰۳

فهرست:

- دیباجه: ۲
- "راهنمای برگزاری جلسات اثربخش: از برنامه ریزی تا پیگیری" ۳
- "۱۲ مرد خشمگین: تحلیل اجتماعی و اخلاقی در دل یک درام حقوقی" ۶
- "از گفت و گو تا گفتمان: بررسی تفاوت ها و دیدگاه ها در باره سوسیالیسم و لیبرالیسم" ۸
- "تسخیر سفارت آمریکا: نماد انقلاب یا نقطه آغاز یحران های سیاسی ایران؟" ۱۰
- "چالش های کودکان کار: ریشه ها، راه حل ها و مسئولیت های اجتماعی" ۱۲
- "فرزند آوری؛ انتخابی بین مسئولیت فردی و نیاز های اجتماعی" ۱۴
- "قدرت گفتگو: از یافتن دغدغه های مشترک تا ایجاد تغییرات ملموس در جامعه" ۱۶
- "تجاوز و تبعات آن: از حقیقت تلخ نا راه های راهی و آگاهی اجتماعی" ۱۹
- "تقابل دولت ها و ملت ها: چالش ها، رسانه ها و قدرت های پنهان" ۲۱
- "تأثیرات دو گانه رسانه ها: فرصت ها، تهدید ها و چالش ها در دنیای مجازی" ۲۲

ویژه نامه شماره ۱۲

ضمیمه نشریه شماره ۸۷

۱۵ دی ۱۴۰۳

صاحب امتیاز: حزب اراده ملت ایران

مدیر مسئول: رحیم حمزه

سردبیر ویژه نامه: زهرآزمایی

مدیر اجرایی: حسن غلامی

نشانی: خیابان جمال زاده شمالی نبش کوچه زند ساختمان

۱۱۰ واحد ۲۲

تلفن: ۰۹۳۰۵۴۲۹۵۱۵/۰۲۱۶۶۴۳۱۶۱۶

دیباجه

سه شنبه های گفت و گو

شاید پرداختن به گفت و گو در شرایطی که سایه ی جنگ بر منطقه یا حتا کل جهان است، چندان مناسب نباشد اما چه بسا بروز جنگ در جوامع انسانی نشانه ای از تضعیف فرهنگ گفت و گو و تسلط یافتن اراده ی معطوف به قدرت و تضعیف اراده ی معطوف به حقیقت است.

شاید بتوان گفت که گفت و گو یکی از ویژگی های انحصاری انسان در مقایسه با سایر حیوانات است. حقیقت جویی و اهمیت فهم دیگری، انسان را به ارتباط و گفت و گو با دیگران سوق می دهد. گفت و گو در معنایی وسیع تر شامل هر کنش ارتباطی بین آدمیان است، از نگارش کتاب و ساخت فیلم تا طراحی یک نقاشی را شامل می شود چرا که کتاب، فیلم، و اثر هنری در حقیقت سخن و پیام پدید آورنده است که شروع یک گفت و گو محسوب می شود.

خوش بختانه با پدید آمدن شبکه های اجتماعی (سوشال مدیا) زمینه ی گفت و گو بیش از هر زمان دیگری ایجاد شده است، اما شوربختانه هنوز آداب گفت و گو در بین ما نهادینه نشده است.

با هدف شناخت و ترویج فرهنگ و آداب گفت و گو حزب اراده ملت ایران اقدام به برگزاری جلسات هفتگی نموده است که طی آن شرکت کنندگان تلاش می کنند تا با تمرین آداب گفت و گو به این مهارت مهم اجتماعی مسلط شوند.

موضوع هر نشست توسط خود شرکت کنندگان تعیین و اطلاع رسانی می شود، شرکت در نشست ها برای تمام شهروندان آزاد بوده و الزامی به عضویت در حزب وجود ندارد. هر نشست توسط یک تسهیل گر که به صورت انتخابی از بین شرکت کنندگان انتخاب می شود اداره می شود. وظیفه ی تسهیل گر تعیین شروع و ختم نطق هر شرکت کننده و ایجاد پرسش و نظرخواهی در باره ی اختلاف نظر ها است.

اولین ویژه نامه این جلسات گفتگو محور در تاریخ ۳۰ مهر ۱۴۰۳ منتشر شد و با استقبال مخاطبین روبرو گردید. اینک با دومین ویژه نامه این جلسات در خدمت شما هستیم که خلاصه ای از مباحث مطرح شده در جلسات ده ام الی بیست ام را در بر می گیرد.

این جلسات طیف وسیعی از موضوعات را در بر می گیرد که مورد علاقه شرکت کنندگان در جلسات گفتگو بوده است. لازم به ذکر است که در تهیه بعضی از تصاویر این ویژه نامه از هوش مصنوعی کمک گرفته شده است.

سه شنبه های گفت و گو - ۱۱ موضوع: راهبرد جلسات حزبی

“راهنمای برگزاری جلسات اثر بخش: از برنامه ریزی تا پیگیری”

چکیده

برای برگزاری یک جلسه موفق، تعیین دقیق شرکت کنندگان، زمان بندی شفاف، مکان ثابت و خروجی مشخص ضروری است. ارسال دستور جلسه و وظایف از پیش تعیین شده برای اعضا، هماهنگی تجهیزات و امکانات، و مدیریت مؤثر بحث ها نقش کلیدی در موفقیت جلسه دارند. در جلسات گفت و گو محور، توجه به دغدغه های جمع، جذاب کردن روند جلسه، انتخاب موضوعات مرتبط با رویدادهای روز، و استفاده از ابزارهای خلاقانه مانند مطالعه گروهی یا پیشنهاد فیلم، به پویایی بحث ها کمک می کند. همچنین، اختصاص زمان به بحث آزاد و استفاده از فناوری برای تعامل بیشتر، می تواند جلسات را اثر بخش تر و سازنده تر کند.

سه شنبه های گفت و گو ۱۱

راهبرد جلسات حزبی

زمان: سه شنبه ۲۴ مهر ساعت ۱۸ تا ۲۰
مکان: خیابان جمالزاده شمالی نیش کوچه زند
ساختمان ۱۱۰ طبقه ۵ واحد ۲۲
دفتر حزب اراده ملت ایران
۰۲۱۶۶۴۳۱۶۱۶

شرکت می کند، این موضوع را از قبل اعلام کنید تا ابهامی پیش نیاید. فهرست نهایی شرکت کنندگان را تأیید کرده و برای همه ارسال کنید

زمان بندی جلسه

زمان آغاز و پایان جلسه را مشخص کنید.
مدت زمان هر بخش یا موضوع قابل طرح را برنامه ریزی کنید و به شرکت کنندگان اطلاع دهید تا بتوانند آماده شود.

تسهیلگر و جستار گشا: مهدی صادقیها

نکات ضروری برای برگزاری جلسات موفق
برای داشتن جلسه ای مؤثر و سازنده، رعایت نکات زیر ضروری است:

تعیین شرکت کنندگان

مشخص کنید چه کسانی باید در جلسه حضور داشته باشند و هدف از حضور آنها چیست. اگر فردی به نمایندگی از شخص دیگری

دو هفته نامه غیر برخط
اراده ملت

سه شنبه های گفت و گو ۲

ویژه نامه شماره ۱۲

ضمیمه نشریه ۸۷

۱۵ دی ماه سال ۱۴۰۳

دو هفته نامه غیر برخط
اراده ملت

سه شنبه های گفتگو ۲

ویژه نامه شماره ۱۲

ضمیمه نشریه ۸۷

۱۵ دی ماه سال ۱۴۰۳

مکان برگزاری

مکان برگزاری جلسه باید از قبل تعیین و آماده باشد. اگر جلسه آنلاین است، لینک ورود را پیش از جلسه ارسال کنید. بررسی کنید که امکانات صوتی، تصویری یا اینترنتی برای برگزاری جلسه فراهم است.

تعیین خروجی جلسه

هدف نهایی جلسه را مشخص کنید
آیا قرار است تصمیم گیری صورت گیرد؟
آیا باید گزارش یا پیش نویسی آماده شود؟
خروجی جلسه را به طور شفاف در دستور کار ذکر کنید تا همه بدانند چه انتظاراتی وجود دارد.

وظایف پیش از جلسه

اگر شرکت کنندگان باید از قبل آماده شوند (مانند مطالعه گزارش، نوشتن پیشنهاد، یا بررسی اسناد)، این موارد را مشخص کرده و به آنها فرصت کافی دهید.
از طریق ایمیل یا پیام، یادآوری های لازم را ارسال کنید.

ارسال دستور جلسه

دستور جلسه را تهیه کرده و حداقل ۲۴ تا ۴۸ ساعت پیش از

برگزاری جلسه برای همه ارسال کنید.

دستور جلسه باید شامل موارد زیر باشد:

موضوعات جلسه

زمان بندی تقریبی برای هر موضوع

مسئولیت ها یا وظایف هر فرد

هماهنگی های لازم

بررسی کنید که زمان جلسه برای اکثر شرکت کنندگان مناسب باشد.

از آماده بودن تجهیزات، اسناد و امکانات ضروری مطمئن شوید.

مدیریت جلسه

فردی را برای مدیریت بحث ها تعیین کنید تا جلسه از مسیر خود خارج نشود.

زمان بندی را رعایت کنید و برای نظرات مختلف، زمان کافی اختصاص دهید.

پیگیری های پس از جلسه

صورت جلسه را تهیه و برای شرکت کنندگان ارسال کنید.

نتایج و تصمیمات گرفته شده را پیگیری کنید و زمان بندی اجرای آنها را بررسی کنید.

ایجاد می کند.

پیشنهاد فیلم

فیلم های مستند یا سینمایی مرتبط با موضوعات جلسه (به ویژه در حوزه سیاست، مدیریت، یا جامعه شناسی) را معرفی کنید. در جلسه بعد، بخشی از وقت را به نقد و بررسی فیلم اختصاص دهید.

بحث آزاد

هر چند جلسه یک بار، زمان جلسه را به بحث آزاد اختصاص دهید تا شرکت کنندگان بتوانند آزادانه درباره دغدغه های شخصی یا موضوعات سیاسی، اجتماعی و فرهنگی نظر بدهند.

استفاده از ابزارهای تکنولوژیک

از نرم افزارهایی مانند Kahoot یا Mentimeter برای نظرخواهی و ایجاد تعامل بیشتر استفاده کنید. اگر جلسه آنلاین است، از قابلیت هایی مانند نظرسنجی زنده یا چت برای مشارکت اعضا بهره بگیرید.

نتیجه گیری مشترک

در پایان جلسات گفت و گو محور، نظر همه شرکت کنندگان را درباره موضوعات بررسی شده جویا شوید و به جمع بندی مشترک برسید. این کار حس مشارکت را در افراد تقویت می کند.

پویایی بیشتر

برای جلوگیری از یکنواختی، ترکیب کننده های جذابی مانند بازی های فکری مرتبط با موضوع، ارائه سناریوهای تخیلی برای حل مسئله، یا شبیه سازی های کوتاه از تصمیم گیری گروهی به کار ببرید.

نکات ویژه برای جلسات گفت و گو محور

در جلساتی که بر گفت و گو تمرکز دارند، رعایت موارد زیر کمک می کند بحث ها پویاتر و جذاب تر شوند:

توجه به جمع

موضوعات بحث را بر اساس دغدغه های جمع و موضوعات روز انتخاب کنید. بررسی کنید چه مسائلی برای شرکت کنندگان اهمیت بیشتری دارد و جلسه را حول همان مسائل تنظیم کنید.

ایجاد جذابیت

از روش های متنوع مانند نمایش ویدیوهای کوتاه، ارائه اینفوگرافیک ها یا حتی طرح سؤال های جذاب استفاده کنید تا شرکت کنندگان را به مشارکت ترغیب کنید. از تکنیک های خلاقانه مانند تقسیم افراد به گروه های کوچک برای بحث و سپس جمع بندی استفاده کنید.

تناسب موضوعات

موضوعات را بر اساس اتفاق های روز و مناسبت های جهانی و ملی (مانند هفته کارآفرینی، روز معلم یا روز جهانی حقوق بشر) انتخاب کنید.

ارتباط موضوعات جلسه با مسائل واقعی جامعه را نشان دهید.

مطالعه گروهی

هر چند جلسه یک بار، کتابی مرتبط با موضوع جلسه انتخاب کنید و بخشی از جلسه را به بحث درباره آن اختصاص دهید. این کار نه تنها به غنای جلسه کمک می کند، بلکه انگیزه مطالعه در اعضا

سوالاتی برای تفکر و تعمق بیشتر:

- ۱- چگونه می توانیم جلسات را به فرصتی برای یادگیری جمعی و حل مسائل پیچیده تبدیل کنیم؟
- ۲- چه اقداماتی می توان انجام داد تا تمامی شرکت کنندگان در جلسه احساس مشارکت و تأثیرگذاری داشته باشند؟
- ۳- چه عواملی باعث می شود برخی جلسات مؤثر و برخی دیگر ناکارآمد باشند؟

دو هفته نامه غیر برخط اراده ملت

سهشنبه های گفتگو ۲

ویژه نامه شماره ۱۲

ضمیمه نشریه ۸۷

۱۵ دی ماه سال ۱۴۰۳

سه شنبه های گفت و گو- ۱۲ موضوع: نقد و بررسی فیلم ۱۲ مرد خشمگین

۱۲ مرد خشمگین:

تحلیل اجتماعی و اخلاقی در دل یک درام حقوقی

چکیده:

فیلم ۱۲ مرد خشمگین (۱۹۵۷) شاهکاری اجتماعی و اخلاقی است که در قالب یک درام حقوقی، پیچیدگی های قضاوت، پیش داوری ها و تاثیرات فردی بر تصمیمات جمعی را بررسی می کند. داستان درباره ۱۲ نفر از اعضای هیئت منصفه است که باید درباره محکومیت یک جوان تصمیم بگیرند. هر شخصیت نمایانگر دیدگاه ها و پیش داوری های خاصی است. فیلم بر اهمیت قضاوت منصفانه و مسئولیت پذیری اجتماعی تأکید دارد و نشان می دهد که یک فرد می تواند با شجاعت و منطق بر جمع تاثیر بگذارد. این اثر، فراتر از یک درام حقوقی، به مسائل فلسفی و اخلاقی نیز می پردازد.

سه شنبه های گفت و گو ۱۲

نقد و بررسی
فیلم ۱۲ اثری از
نیکیتا میخایل اوف

زمان: سه شنبه ۱۸ آبان ساعت ۱۸ تا ۲۰
مکان: خیابان جمالزاده شمالی نیش کوچه زند
ساختمان ۱۱۰ طبقه ۵ واحد ۲۲
دفتر حزب اراده ملت ایران
۰۲۱۶۶۴۳۱۶۱۶

می شوند، تاجایی که فقط دو نام واقعی (دیویس و مک کاردل) در انتها افشا می شود.

پیام فیلم: درامی برای تأمل

فیلم بر اهمیت قضاوت دقیق، پیش داوری های مخرب، و مسئولیت پذیری در تصمیم گیری تأکید دارد. نکته کلیدی داستان این است که حتی یک نفر می تواند با ایستادگی بر حقیقت، کل جمع را به چالش بکشد. تصمیم گیرنده شماره ۸ (هنری فوندا) نمادی از صداقت، منطق، و شجاعت اخلاقی است که بدون توجه به مخالفت دیگران، برای یافتن حقیقت تلاش می کند.

بازتاب جامعه در شخصیت ها

هر کدام از ۱۲ عضو هیئت منصفه نماینده قشری از جامعه هستند: شماره ۸ (تصمیم گیرنده اصلی): انسانی متفکر، منطقی و اخلاق مدار. شماره ۳: فردی عصبانی و انتقام جو که دیدگاه های شخصی خود را به پرونده

تسهیلگر و جستارگشا: مهدی صادقیها

۱۲ مرد خشمگین: شاهکاری از تحلیل اجتماعی و اخلاقی

۱۲ مرد خشمگین (Angry Men 12) نه فقط یک درام حقوقی، بلکه تابلویی از جامعه ای چندبعدی است که هر شخصیت آن بازتاب دهنده دیدگاه ها، پیش داوری ها، و تجربیات متفاوتی است. این فیلم محصول سال ۱۹۵۷، با کارگردانی سیدنی لومت، داستانی از پیچیدگی های انسانی، عدالت، و قضاوت را روایت می کند.

موضوع و ساختار فیلم

داستان حول هیئت منصفه ای ۱۲ نفره می چرخد که باید درباره محکومیت یا تبرئه یک جوان متهم به قتل پدرش تصمیم بگیرند. فیلم از یک لوکیشن ثابت استفاده کرده و این محدودیت فضایی را با طراحی دقیق شخصیت ها و دیالوگ های پرتنش جبران می کند. شخصیت ها از ابتدا تا پایان با شماره های خود شناخته

دو هفته نامه غیر برخط
اراده ملت

سه شنبه های گفت و گو ۲

ویژه نامه شماره ۱۲

ضمیمه نشریه ۸۷

۱۵ دی ماه سال ۱۴۰۳

بر موفقیت هنری آن نداشت.

ابعاد فلسفی و روان شناختی فیلم

فیلم فراتر از یک درام حقوقی، به مسائل فلسفی و اخلاقی می پردازد: مسئله شک منطقی: قانون باید بر اساس «فراتر از شک معقول» قضاوت کند. فیلم این اصل را در تمام مراحل بررسی پرونده به نمایش می گذارد. قدرت اقلیت: نشان می دهد که چگونه یک فرد می تواند تغییر ایجاد کند، حتی اگر در اقلیت باشد.

تعصب و پیش داوری: بسیاری از تصمیم گیرندگان در ابتدا تحت تأثیر تعصبات شخصی خود قرار دارند، اما گفتگو و منطق آن ها را تغییر می دهد.

نکات برجسته برای تماشاگران امروزی

اعتماد به نفس در بیان نظر: فیلم اهمیت دفاع از حقیقت را حتی در مقابل جمع مخالف نشان می دهد.

مسئولیت پذیری اجتماعی: تأکید دارد که تصمیمات مامی توانند تأثیرات جدی بر زندگی دیگران داشته باشند.

ارزش تنوع دیدگاه ها: جمعی متشکل از اقشار مختلف جامعه می تواند به تصمیم گیری عادلانه تر کمک کند.

پایان سخن

۱۲ مرد خشمگین یک شاهکار سینمایی است که نه تنها درباره عدالت و قانون، بلکه درباره انسانیت و اخلاق سخن می گوید. این فیلم همچنان منبعی ارزشمند برای تحلیل های اجتماعی، روان شناختی، و سینمایی است و با گذشت زمان، جایگاه خود را به عنوان یکی از آثار ماندگار تاریخ سینما تثبیت کرده است.

تحمیل می کند.

شماره ۱۰: نماینده تعصبات نژادی و کلیشه های که به تدریج توسط جمع طرد می شود.

شماره ۴: منطقی اما بیش از حد متکی به شواهد ظاهری.

این ترکیب نشان می دهد که تصمیمات جمعی چگونه می توانند تحت تأثیر پیش داوری ها، تجارب شخصی، و منطق متفاوت قرار گیرند.

بازسازی ها و تأثیرات فرهنگی

این فیلم بارها بازسازی شده است:

نسخه ۱۹۹۷: با حفظ روح اصلی فیلم، جنبه های بصری و روان شناختی آن را تقویت کرد.

فیلم هندی «در انتظار تصمیم گیری» (Ek Ruka Hua Faisla): بازتابی از فرهنگ و ارزش های هندی، با الهام از داستان اصلی.

فیلم روسی «۱۲»: بازسازی ای مدرن با مضامین بومی روسیه، که پیچیدگی های بیشتری به داستان اضافه کرد.

نقد ها و تحلیل ها

نقد راجر ایبرت: وی فیلم را به دلیل عمق روان شناختی و پیچیدگی شخصیت ها ستود و آن را در لیست «فیلم های فوق العاده» خود قرار داد.

ای.اچ. ویلر (نیویورک تایمز): «درامی محکم و جذاب که تماشاگر را به اعماق اتاق هیئت منصفه می برد.»

نقد فنی: هر چند فیلم به دلیل محدودیت بودجه سیاه و سفید ساخته شد و اشکالاتی در دقت زمانی و جزئیات صحنه داشت، این ایرادات تأثیر منفی قابل توجهی

سوالاتی برای تفکر و تعمق بیشتر:

۱. چگونه پیش داوری ها و تجربیات شخصی می توانند بر تصمیمات جمعی تأثیر بگذارند و چه راه هایی برای کاهش این تأثیرات وجود دارد؟
۲. در فیلم، شخصیت شماره ۸ با ایستادگی در برابر جمع، تأکید بر حقیقت می کند. چه ویژگی های اخلاقی و شخصیتی او باعث می شود که بتواند بر دیگران تأثیر بگذارد و آیدار دنیای واقعی چنین فردی می تواند موفق باشد؟
۳. چگونه می توان از قدرت اقلیت برای تغییر نگرش های عمومی استفاده کرد و آیا همیشه صدای اقلیت در فرآیندهای جمعی شنیده می شود؟

دو هفته نامه غیر برخط اراده ملت

سه شنبه های گفتگو ۲

ویژه نامه شماره ۱۲

ضمیمه نشریه ۸۷

۱۵ دی ماه سال ۱۴۰۳

سه شنبه های گفت و گو ۱۳ - موضوع: سوسیالیسم یا لیبرالیسم

”از گفت و گو تا گفتمان: بررسی تفاوت ها و دیدگاه ها در باره سوسیالیسم و لیبرالیسم“

چکیده:

در این جلسه، موضوعات مختلفی مورد بحث قرار گرفت. ابتدا درباره تیترو موضوع گفت و گو شد. برخی تیترو را جذاب و کمک کننده برای طبقه بندی ذهنی اطلاعات دانستند، در حالی که برخی دیگر آن را پیچیده و دافع مخاطب ارزیابی کردند. سپس درباره تفاوت و کاربرد گفتمان و گفت و گو صحبت شد. گفتمان به بررسی عمیق و ساختارمند یک موضوع اشاره دارد، در حالی که گفت و گو نوعی تعامل ساده و روزمره است. گفت و گو برای زندگی روزمره و گفتمان برای بحث های کلان تر مناسب تر است.

در ادامه، دیدگاه ها درباره سوسیالیسم و لیبرالیسم مطرح شد.

سوسیالیسم به برابری اجتماعی، انسجام همگانی و توزیع عادلانه منابع تأکید دارد، اما تعاریف و تفاسیر مختلفی از آن وجود دارد. در مقابل، لیبرالیسم آزادی فردی، محدودیت قدرت دولت و برابری فرصت ها را در اولویت قرار می دهد و ریشه در عصر روشنگری دارد.

در نهایت، شرکت کنندگان به اهمیت شناخت این مفاهیم برای درک بهتر جامعه و انتخاب آگاهانه در تصمیم گیری ها تأکید کردند.

تسهیلگر: رضا باقری

تسهیلگر ابتدا سؤال کرد: نظر شما درباره تیترو موضوع چیست؟

نظرات شرکت کنندگان در این مورد متفاوت بود. برخی معتقد بودند که این تیترو برای مخاطبان عادی جذاب نیست و حتی ممکن است دافع ایجاد کند، زیرا پیچیده به نظر می رسد. از سوی دیگر، عده ای دیگر این نوع تیترو را مثبت ارزیابی کردند و بر این باور بودند که چنین تیتروهایی از همان ابتدا اطلاعات را در ذهن مخاطب طبقه بندی می کند و به روند بهتر بحث کمک می کند. در واقع، اختلاف نظر به این برمی گردد که هدف از انتخاب تیترو چیست: آیا جذب مخاطبان عمومی است یا ایجاد فضایی تخصصی تر برای بحث؟

سؤال بعدی تسهیلگر این بود: گفت و گو بهتر است یا گفتمان، و در این دوره کدام کاربرد بیشتری را تر است؟

در پاسخ به این سؤال، تفاوت میان دو مفهوم گفت و گو و گفتمان مطرح شد. گفتمان، بسته به زمینه استفاده، معانی مختلفی دارد.

در یکی از تعاریف، گفتمان به معنای مجموعه ای از ایده ها و بینش ها است که از طریق واژگان و گفتارهای نهادینه شده، بر ذهنیت افراد و حتی بر آگاهی تاریخی یک دوره تأثیر می گذارد. این تأثیر گذاری اغلب آن قدر عمیق است که افراد به طور کامل به آن آگاه نیستند.

تعریف دیگری از گفتمان، آن را به معنای بررسی دقیق و جزئی یک موضوع در قالب نوشتار یا گفتار می داند. در این تعریف، گفتمان به توانایی استفاده از زبان برای شکل دادن به معنا و مفهوم اشاره دارد. به عبارتی، کسی که گفتمان می کند، از طریق واژه ها و ارتباط میان آن ها، می تواند بر ذهن مخاطبان تأثیر بگذارد و مسیر بحث را هدایت کند.

دو هفته نامه غیر برخط
اراده ملت

سه شنبه های گفت و گو ۲

ویژه نامه شماره ۱۲

ضمیمه نشریه ۸۷

۱۵ دی ماه سال ۱۴۰۳

هیتلر در سال ۱۹۲۹ دید. او گفت:

«سوسیالیسم یعنی چه؟ اگر مردم چیزی برای خوردن و لذت‌هایشان داشته باشند، پس آن‌ها سوسیالیسم خود را دارند».

این جمله نشان می‌دهد که برای بسیاری، سوسیالیسم به معنای تأمین نیازهای اولیه و برابری در این زمینه است.

لیبرالیسم چیست؟

لیبرالیسم (یا آزادی‌خواهی) یک مکتب فکری است که آزادی فردی را به عنوان مهم‌ترین اصل سیاسی می‌شناسد. این مکتب ریشه در عصر روشنگری دارد و بر چند اصل اساسی تأکید دارد:

- آزادی بیان و اندیشه
- محدود کردن قدرت دولت
- تأکید بر قانون و برابری حقوق
- حمایت از اقتصاد باز و تبادل آزاد ایده‌ها

لیبرالیسم همچنین بر این باور است که مردم نباید تابع حکومت‌های خودکامه باشند. در عوض، باید از طریق نهادهای قانون‌گذاری که آزادانه انتخاب می‌شوند، بر قوای اجرایی نظارت کنند.

این ایده‌ها تا حد زیادی از فیلسوفانی مثل جان لاک الهام گرفته‌اند. لاک معتقد بود که افراد حق دارند زندگی، سلامتی و اموالشان را حفظ کنند و هیچ‌کس نباید به این حقوق آسیب برساند.

تفاوت سوسیالیسم و لیبرالیسم:

در حالی که سوسیالیسم بر برابری اجتماعی و توزیع عادلانه منابع تأکید دارد، لیبرالیسم آزادی فردی و کاهش دخالت دولت را در اولویت می‌گذارد. این دو مکتب فکری، نقاط قوت و ضعف خود را دارند و در بسیاری از جوامع مدرن، ترکیبی از اصول آن‌ها به کار گرفته می‌شود.

از سوی دیگر، گفت‌وگو نوعی تعامل اجتماعی میان افراد است که بیشتر در راستای ارتباطات روزمره و برقراری تعامل ساده شکل می‌گیرد.

در نهایت، شرکت‌کنندگان به این نتیجه رسیدند که گفت‌وگو در زندگی روزمره و تعاملات عمومی کاربرد زیادی دارد، اما گفتمان برای بحث‌های کلان‌تر و تخصصی‌تر نقش مهمی دارد.

سؤال سوم تسهیلگر این بود: دیدگاه شما درباره سوسیالیسم و لیبرالیسم چیست؟

اکثر افراد در جلسه اذعان داشتند که از زمان بلوغ فکری، همواره ایده‌هایی درباره برابری، آزادی و عدالت در ذهنشان بوده، اما نمی‌دانستند که این ایده‌ها زیر مجموعه سوسیالیسم یا لیبرالیسم قرار می‌گیرد. به همین دلیل، بحث درباره این موضوع شاید جدید به نظر نرسد، اما بررسی عمیق‌تر آن می‌تواند بسیار آموزنده باشد.

سوسیالیسم چیست؟

سوسیالیسم (یا جامعه‌خواهی) یک ایدئولوژی سیاسی، اقتصادی و اجتماعی است که هدف اصلی آن برقراری برابری در جامعه است. در این دیدگاه، همه افراد باید سهمی برابر از منابع و سود عمومی داشته باشند.

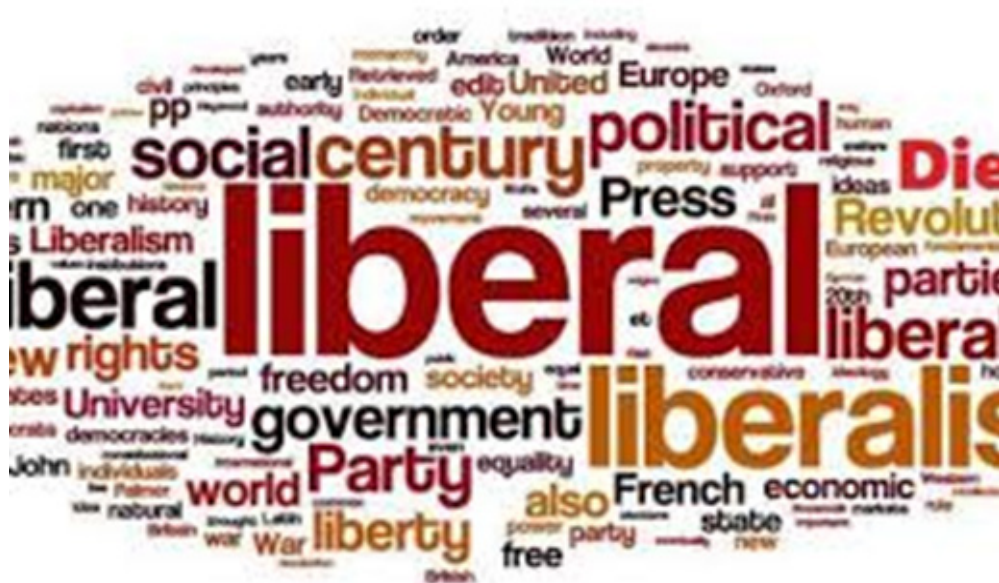
سوسیالیسم بر انسجام‌همگانی در حوزه‌هایی مثل تولید، اقتصاد و سیاست تأکید دارد. اما این فلسفه جنبه‌های متفاوتی دارد و همه دیدگاه‌ها درباره آن یکسان نیست.

برای مثال، برخی مکاتب سوسیالیستی با مالکیت خصوصی مخالف‌اند، در حالی که دیگران ممکن است این موضوع را بپذیرند. همچنین، یکی از چالش‌های اصلی سوسیالیسم، تعریف دقیق آن است؛ چون احزاب و افراد مختلف مفهوم آن را به شکل‌های گوناگون تفسیر می‌کنند.

یک نمونه جالب از ساده‌سازی این مفهوم را می‌توان در سخنرانی آدولف

سوالاتی برای تفکر و تعمق بیشتر:

۱. چگونه می‌توان از تفاوت‌های گفتمان و گفت‌وگو در مباحث تخصصی و عمومی بهره‌برداری کرد تا نتایج بهتری حاصل شود؟
۲. آیا در دنیای امروز، مفاهیم سوسیالیسم و لیبرالیسم همچنان به‌طور واضح و متمایز از یکدیگر قابل تعریف هستند، یا این مفاهیم به‌طور طبیعی در جوامع مختلف تغییر کرده‌اند؟
۳. چه عواملی باعث می‌شود که تئوری یک موضوع بتواند به‌طور مؤثر ذهن مخاطب را هدایت کرده و بحث را تسهیل کند یا بالعکس باعث سردرگمی و دافعه شود؟

دو هفته نامه غیر برخط
اراده ملت

سه‌شنبه‌های گفتگو ۲

ویژه نامه شماره ۱۲

ضمیمه نشریه ۸۷

۱۵ دی ماه سال ۱۴۰۳

سه‌شنبه‌های گفتگو ۱۴ - موضوع: تسخیر سفارت آمریکا

“تسخیر سفارت آمریکا: نماد انقلاب یا نقطه آغاز بحران‌های سیاسی ایران؟”

چکیده:

متن حاضر به تحلیل و بررسی تسخیر سفارت آمریکا در تهران در سال ۱۳۵۸ و تأثیرات آن بر روابط ایران و آمریکا می‌پردازد. این اقدام نمادین که توسط گروهی از دانشجویان انقلابی صورت گرفت، نه تنها روابط دیپلماتیک ایران و آمریکا را به پایان رساند، بلکه زمینه‌ساز دشمنی‌های طولانی مدت بین دو کشور شد. علاوه بر این، تحلیل‌هایی در خصوص تأثیرات این اقدام بر سیاست‌های داخلی و خارجی ایران، نگرش ضد استعماری انقلاب اسلامی و تبعات اقتصادی آن ارائه می‌شود. این مقاله همچنین به تأثیرات این حرکت در تحولات منطقه‌ای و روابط ایران با دیگر قدرت‌ها اشاره دارد.

دو هفته نامه غیر برخط
اراده ملت

سه‌شنبه‌های گفتگو ۲

ویژه نامه شماره ۱۲

ضمیمه نشریه ۸۷

۱۵ دی ماه سال ۱۴۰۳

امیرحسین انصاری: به‌نظر من قبل از هر چیز باید از بقیه بپرسیم تصورشان از این واقعه چیست؟ بالا رفتن از دیوار سفارت، توسط دانشجویان؟ اگر این تصور را بدانیم، راحت‌تر به این پرسش پاسخ داده می‌شود. مسئله مهم‌تر این است که آیا از آن زمان به بعد، “آتش به اختیار” باب شد؟ مثلاً در سفارت‌های عربستان و انگلیس؟ به‌نظر من باید این موارد نقد شود. برای اینکه یک موضوع را بتوانیم بررسی کنیم، باید ببینیم آیا تأثیری بر جامعه و مردم گذاشته است یا خیر.

رضا باقری: این کاری که انجام شده به نفع مردم است یا ضرر؟ مهدی میرصادقی: می‌شود گفت بد بوده و در عمل انجام شده است، و نمی‌توان با قاطعیت گفت که با دستور آقای خمینی بوده است یا خیر. یکی از دلایلی که من این روند را اشتباه می‌بینم این است که ما دشمن‌های قدیمی‌تری داریم در ایران، یکی روسیه و دیگری انگلیس. بهتر بود با آنها برخورد می‌شد تا با آمریکا.

علیرضا یلوچی: سوال اشتباه است و از یک جایی به بعد آدم ایدئولوژیک می‌شود. موضوعات را باید از زاویه دید مشخصی بررسی کرد.

تسهیلگر: رضا باقری

رضا باقری: هر کسی نظر خود را در مورد این اتفاق بگوید.

زهره زمانی: جدا از اتفاقی که افتاده است، من به دو نکته همیشه توجه می‌کردم: یکی اینکه چقدر امام خمینی در آن زمان تأثیرگذار بوده است روی افکار عمومی و دیگری اینکه چرا با خشونت وارد سفارت شدند. من اساساً مخالف خشونت هستم.

مهدی میرصادقی: البته درست‌تر این است که ببینیم از چه جنبه‌ای می‌خواهیم به موضوع نگاه کنیم.

علیرضا یلوچی: به‌نظر من این اتفاق در آن زمان اجتناب‌ناپذیر بوده است. این واقعه در آن زمان یک اکت نمادین بوده و نه یک کنش فیزیکی. باید اول ببینیم کسانی که این کار را کرده‌اند، به چه چیزی فکر می‌کرده‌اند. آن‌ها نماد مبارزه با امپریالیسم بودند و انقلاب اصلی همین بود؛ چیزی شبیه به فرو ریختن دیوار برلین یا فتح زندان باستیل در فرانسه. در آن زمان، آقای خمینی تعبیر درستی به نام “انقلاب دوم” را انتخاب کرده بود که درست و به‌جا بود.

انقلابیون به پا خواسته بودند. ما انقلابیان را صادر کردیم، نه ایدئولوژیمان را. مردم منطقه را متوجه کردیم و مطالبه گر شدیم. خودمان را مطرح کردیم و گفتند رهبر این ها چه کسی است؟ الان هم غزه و لبنان می بینند که فقط شیعیان ایران و لبنان کمکشان می کنند.

رضا باقری: مقداری از آمریکاستیزی ما به کودتای ۲۸ مرداد برمی گردد که آمریکا را برهم زنده دولت دموکراتیک می دانند و بعد هم کاپیتولاسیون در ۱۳۴۱ که مصونیت داد و خیلی سروصدا کرد. به نظر شما بحث آمریکاستیزی از کجا آمده است؟

علیرضا زیلوجی: در هر کشور استعمارزدهای دشمنی با کشورهای استعمارگر وجود دارد؛ چه روسیه و چه آمریکا. سابقه دشمنی ما با روسیه و آمریکا و حتی انگلیس به استعمار آن ها برمی گردد.

رضا باقری: فرایندی که الان ایران در منطقه در پیش گرفته است؛ حالا آمریکاستیزی و کمک به فلسطین و... وضعیت را چگونه می بینید؟

فاطمه شاهمادی: تسخیر لانه جاسوسی انقلاب دوم بود که مردم انجام دادند به دلیل کینه ای که از آمریکا داشتند. می گفتند کجا گیرش بیاوریم؟ همه جوان بودند و احساساتی. این نمودی از کینه مردم نسبت به آمریکا بود. فلسطین، ایران است؛ سوریه، ایران است؛ لبنان، ایران است. من این ها را جدا نمی دانم از ایران؛ مثل استان های ایران هستند. مانند امپراتوری است. منطقه چه بخواهد چه نخواهد همین است. وقتی بندر لاذقیه دست ایران است، یعنی چه؟ وقتی نیروی نیابتی داریم، یعنی چه؟ همه به هم نزدیکیم. آنها ایران را در منطقه حامی خودشان می دانند. کاری که ایران با داعش کرد برایشان خیلی بارز بود چون داعش تا داخل خانه هایشان هم رفته بود و ایران کمک کرد امنیت به خانه هایشان باز گردد.

علیرضا زیلوجی: بهتر است مردم به همدلی و انسجام برسند. در مقابل حمله، ما در این شرایط قرار گرفتیم؛ حالا باید چه کار کنیم؟ باید دفاع کنیم. امیرحسین انصاری: اقتصاد در ایران تابع علوم سیاسی است. پس این اوضاع تأثیر مستقیم دارد روی اقتصاد و شرایط مالی مردم. اقتصاد ایران از حالت اقتصادی صرف خارج شده و سیاسی شده است.

امیرحسین انصاری: به نظرم این موضوع چیز مثبتی نیست و حتی بدعت بدی را گذاشت. ما در موضوع سفارت های عربستان و انگلیس هم این را دیدیم. همچنین رئیس پلیس آن زمان آدم ضعیفی بود؛ باید می ایستاد و اجازه نمی داد که این اتفاق بیفتد.

رضا باقری: چند روز بعد از انقلاب، گروهی از چپ ها و فداییان آمدند و می خواستند سفارت را اشغال کنند. رئیس پلیس آن زمان اجازه نداد و پس از چند ساعت، سفارت را پس گرفت.

زهرآزما: جدا از بحث خشونت که اصلاً با آن موافق نیستیم، از جهت دیگر به آن نگاه کنیم؛ این اقدام یک دشمنی عظیم و بزرگ را بین ایران و آمریکا پایه گذاری کرد و باعث شد که مادر ایران دیگر سفارت آمریکا را نداشته باشیم و این تبعات منفی دارد.

رضا باقری: فضای کنونی ایران و آمریکا مربوط به قضیه تسخیر سفارت آمریکا است؟ و اگر آن حرکت زده نمی شد، آیا همه چیز بهتر می شد؟

امیرحسین انصاری: درست است! اصلاً انگار دشمنی با آمریکا جهت گیری پیدا کرد. اگر ما با همان روسیه دشمن بودیم و ادامه سلسله رفتارهایمان را می داشتیم، اوضاع ایران چقدر فرق داشت؟ خیلی! حتی روابط ما در زمان پهلوی با آمریکا بهتر از روابط با روسیه بود.

علیرضا زیلوجی: باید بررسی کرد که چه کسانی انقلاب کردند؟ کسانی که معترض بودند و ناراضی از وضعیت جامعه بودند و می خواستند از سلطه کشورهایی مثل روسیه، آمریکا و انگلیس رهایی یابند. در قرن بیستم اکثر انقلاب ها سوسیالیستی بودند.

مهدی میرصادقی: این هدف کلی انقلاب بود؛ اینکه ما باید روی پای خودمان بایستیم و یادیدگاه ضد امپریالیستی.

فاطمه شاهمادی: ما قبل از انقلاب هم آمریکاستیز بودیم؛ از زمانی که شاه گفت ما پتروشیمی را خودمان می گیریم. یک دو قطبی تشکیل شد که شاه می خواست همه چیز تحت کنترل خود باشد و آمریکا هم همین طور. اساساً آمریکا پشت شاه بود تا انقلاب نشود. حتی آقای خمینی هم نمی خواست شاه برود؛ گفت خودت درست کن. شاه هم عذرخواهی کرد، اما دیر شده بود و

سوالاتی برای تفکر و تعمق بیشتر:

۱. چه عواملی موجب شد که گروه های دانشجویی در ایران تصمیم به تسخیر سفارت آمریکا گرفتند؟
۲. چه پیامدهای کوتاه مدت و بلندمدتی برای ایران و آمریکا از تسخیر سفارت ایجاد شد؟
۳. آیا تسخیر سفارت آمریکا در تهران باعث تقویت هویت ملی یا استقلال ایران شد یا بالعکس باعث تضعیف آن گردید؟

دو هفته نامه غیر برخط اراده ملت

سه شنبه های گفتگو ۲

ویژه نامه شماره ۱۲

ضمیمه نشریه ۸۷

۱۵ دی ماه سال ۱۴۰۳

سه شنبه های گفت و گو - ۱۵ موضوع: کودکان کار

”چالش های کودکان کار: ریشه ها، راه حل ها و مسئولیت های اجتماعی“

چکیده:

در این گفت و گو، کارشناسان و فعالان اجتماعی به بررسی مشکلات و چالش های کودکان کار پرداخته اند. موضوع اصلی این است که چرا کودکان در سنین پایین مجبور به کار می شوند و چگونه این مسئله از منظر اقتصادی، فرهنگی و اجتماعی قابل بررسی است. کودکان کار به دلیل فقر و مشکلات خانوادگی به بازار کار وارد می شوند و در معرض آسیب های روحی و جسمی قرار دارند. علاوه بر مشکلات روحی، این کودکان دچار بیماری های جسمی مانند دیسک کمر و آرتروز می شوند. همچنین، حضور آنها در بازار کار فرصت های شغلی را برای جوانان دیگر محدود می کند. مشارکت فعال جامعه، کمک های فردی و سازماندهی برای حمایت از حقوق این کودکان می تواند راهکارهایی برای حل بحران های موجود باشد. در این راستا، نخبگان، دولت و سازمان های مردم نهاد باید به طور هماهنگ عمل کنند تا شرایط بهتری برای این کودکان فراهم شود.

سه شنبه های گفت و گو ۱۵

کودکان کار

زمان: سه شنبه ۲۲ آبان ساعت ۱۸ تا ۲۰
مکان: خیابان جمالزاده شمالی نبش کوچه زند
ساختمان ۱۱۰ طبقه ۵ واحد ۲۲
دفتر حزب اراده ملت ایران
۰۲۱۶۶۴۱۶۱۶

تسهیلگر: علیرضا زیلوچی

بسیاری از کمک های فردی به کودکان کار در بلندمدت ممکن است به ضرر آنها تمام شود، چرا که می تواند به بروز مشکلات بیشتر و وابستگی آنان به خیریه ها منجر شود.

زهرآزمایی: کودکان کار به کودکانی از سنین ۵ تا ۱۴ سال اطلاق می شود که به طور مداوم کار می کنند. در حال حاضر ۲۵۰ میلیون کودک کار در جهان وجود دارد که ۶۱ درصد از آنها در آسیا، ۳۲ درصد در آفریقا و ۷ درصد در آمریکا هستند. کار کودکان تنها به تکدی گری یا دستفروشی محدود نمی شود، بلکه روسپی گری، فروش مواد مخدر و دیگر فعالیت های غیرقانونی نیز جزو اینها محسوب می شود. نکته دیگری که باید به آن توجه کنیم این است که حضور این کودکان در بازار کار باعث کاهش فرصت های شغلی برای جوانان می شود. این کودکان با دستمزدهای کمتر کار می کنند و همین موضوع باعث می شود که بازار کار برای افراد دیگر آسیب ببیند. حتی می توان گفت که در حال حاضر، قانون کار به درستی اجرا نمی شود. در صورتی که دستمزد مشخصی تعیین شود و اجازه داده نشود که کارفرمایان کمتر از آن

علیرضا زیلوچی: دیدگاه کلی خود را در مورد کودکان کار بیان کنید. سارا بالابندی: در ابتدا باید به این نکته توجه کنیم که چرا اصلاح زندگی از کودکان گرفته می شود و آنان باید در چهارراه ها به کار مشغول شوند؟ چرا دوران کودکی شان به تاراج می رود؟ کودکان حق دارند که در محیطی امن و همراه با مراقبت های جسمی و روحی رشد کنند. اما در واقعیت، بسیاری از آنها مجبورند برای تأمین نیازهای خود یا خانواده شان به خیابان ها بیایند و در معرض خطر قرار گیرند.

ارشیا فرزانه نیا: متأسفانه مسئله کودکان کار از زمان انقلاب صنعتی رواج پیدا کرد. پیش از آن، تعداد زیادی کودک بی سرپرست وجود نداشت. اما در جریان اصلاحات عرضی، بسیاری از افراد بی پناه شدند و مجبور به کار شدند. بسیاری از این کودکان پدر و مادر ندارند و برای تأمین مخارج زندگی خود کار می کنند. مشکل اصلی ما اقتصادی است و باید از ریشه به حل آن بپردازیم. اگر ما اقتصاد پویایی داشته باشیم، می توانیم این بحران را حل کنیم. به علاوه،

دو هفته نامه غیر برخط
اراده ملت

سه شنبه های گفت و گو ۲

ویژه نامه شماره ۱۲

ضمیمه نشریه ۸۷

۱۵ دی ماه سال ۱۴۰۳

دهیم، کار بسیار اشتباهی است؛ چون هر کشوری چالش‌های خاص خود را دارد. در ایران، این موضوع به مراتب بزرگ‌تر از آن است که بتوانیم به تهای آن را حل کنیم. به نظر من، تنها راه حل این است که یک سندیکا برای این کودکان تشکیل شود و صدای آنها شنیده شود. دولت ترجیح می‌دهد صدای کسانی را بشنود که وابستگی زیادی به آنها دارند. متأسفانه این کودکان به دولت وابسته نیستند، به همین دلیل صدایشان شنیده نمی‌شود. اما اگر حمل و نقل عمومی اعتصاب کند، دولت خیلی سریع چالش‌ها را حل می‌کند.

زهرآزما: ما نباید فقط بنشینیم و بگوییم که دولت کاری نمی‌کند. مهم این است که ما چه کارهایی انجام داده‌ایم. برای بهبود زندگی این کودکان، تا امروز چه اقداماتی انجام داده‌ایم؟ من خودم به عنوان یک معلم که توانایی آموزش دارم، به کودکانی که در مقابل دانشگاه تهران هستند، آموزش خواندن و نوشتن می‌دهم. این کاری است که از دست من بر می‌آید و آن را انجام می‌دهم.

سارا بالابندی: کاملاً درست است! من هم به عنوان پرستار سعی می‌کنم از نظر بهداشت و درمان به کودکان کار کمک کنم. وقتی این کار را انجام می‌دهم، دو نفر از من می‌پرسند که چه کاری انجام می‌دهم و من به آنها توضیح می‌دهم، که این باعث می‌شود آنها هم جذب شوند و کمک کنند.

محمد ادیب: ما باید نگاه مادرانه‌ای داشته باشیم. مادر هیچ‌گاه نمی‌گوید که این کودک خوب است یا بد؛ او می‌پرسد که آیا این بچه غذا خورده است یا نه. به نظر من، باید کمک‌های کوچک و روزمره انجام دهیم که تأثیرگذار باشد. این کمک‌ها می‌تواند به تدریج تغییرات مثبتی در وضعیت این کودکان ایجاد کند. آری بنیادیان: لازم است که اجماع نخبگان برای حل مشکلات کودکان کار شکل بگیرد. این موضوع به قدری پیچیده است که به تنها تلاش‌های فردی نمی‌توان آن را حل کرد. باید در سطح کلان، سیاست‌ها و راهکارهای جامع و هدفمندی اتخاذ شود.

ارشیا فرزانه‌نیا: تصویب و اجرای دقیق قانون کار می‌تواند یکی از راه‌حل‌ها باشد. قوانین باید به گونه‌ای تنظیم شوند که تمامی حقوق کودکان به درستی رعایت شود و مانع از بهره‌برداری از آنها در محیط‌های غیرمجاز شود. علیرضا زیلوچی: باید سازمان‌های مردم‌نهاد را تقویت کنیم. این سازمان‌ها می‌توانند در شناسایی مشکلات و ارائه راهکارهای عملی به کودکان کار و خانواده‌های آنها نقش کلیدی ایفا کنند. همکاری با این نهادها می‌تواند در بهبود شرایط کودکان کار و کاهش این پدیده مؤثر باشد.

مبلغ بپردازند، کار فرما باید خود تصمیم بگیرد که چه کسی را برای انجام کار انتخاب کند.

محمد جاسمی: به نظر من، تمام مشکلات به دولت، فشار اقتصادی و فقر برمی‌گردد که باعث می‌شود کودکان به فکر کار بیافتند. در طول زندگی مان بارها با کودکان کار مواجه می‌شویم که ویژگی‌های مشابهی دارند: لحن صدا، ظاهر و رفتار آنها شبیه به هم است. متأسفانه، در بحث مددکاری اجتماعی، این موضوع بدتر هم می‌شود، چرا که این کودکان سازماندهی شده و پولشان از آنها گرفته می‌شود. این کودکان از نظر فرهنگی نیز هیچ‌گاه فرصت رشد پیدا نمی‌کنند و به بخش منفی جامعه وارد می‌شوند.

زهرآزما: در ادامه صحبت‌های محمد، باید بگوییم که این کودکان، به دلیل شرایط سختی که در دوران کودکی خود تجربه می‌کنند، ممکن است در آینده دچار مشکلاتی شوند که باعث انحراف آنها از مسیر درست زندگی شود. کمبود آموزش، مشکلات جسمی و روحی، و فشارهای اجتماعی می‌تواند به بروز رفتارهای نامناسب و حتی جرائم در آینده آنها منجر شود.

محمد ادیب: من دوست داشتم که از ابتدا یک تعریف دقیق‌تر از کودک کار ارائه می‌شد. در فرهنگ هر منطقه، سن کار متفاوت است. در بسیاری از شهرها ممکن است افراد در دوران کودکی خود کار کنند، اما این بدان معنا نیست که آنها کودک کار محسوب می‌شوند. بهتر است استانداردهای خود را بر اساس شرایط ایرانی تنظیم کنیم. به نظر من، همیشه اجحاف بزرگی در حق این عزیزان وجود دارد؛ چرا که آنها را بر اساس رنگ پوست، نژاد، درآمد یا حتی احتمال بروز رفتارهای خلاف می‌شناسیم. اگر چه این مسائل تاحدی درست است، اما نباید محور بحث ما باشد. باید به این توجه کنیم که چگونه می‌توانیم به این افراد کمک کنیم تا زندگی بهتری داشته باشند. اگر به آنها غذا ندهیم، ممکن است بسیاری از آنها شب‌ها گرسنه بخوابند. بنابراین، نباید خودمان را فریب بدهیم که درآمد آنها همه چیز را حل می‌کند.

سارا بالابندی: یکی از مسائلی که باید به آن توجه کنیم، علاوه بر مشکلات روحی این کودکان، مشکلات جسمی مانند دیسک کمر، آرتروز و دیگر بیماری‌ها است. باید در مانگاه‌ها و پزشکانی با دغدغه اجتماعی فراهم کنیم تا به آنها کمک کنند. حمایت باید همه‌جانبه باشد و فراتر از آموزش‌های ساده یا کمک‌های مالی سطحی باشد.

آرین بنیادیان: اینکه بخواهیم راهکارهای کشورهای دیگر را به ایران تعمیم

سوالاتی برای تفکر و تعمق بیشتر:

۱. چه عواملی باعث می‌شوند که جامعه به جای حمایت از کودکان، آنها را به عنوان نیروی کار ارزان به کار بگیرد و چگونه می‌توان این روند را تغییر داد؟
۲. چگونه می‌توان توازن مناسبی میان حمایت‌های فردی و اصلاحات ساختاری در حل بحران کودکان کار برقرار کرد تا این حمایت‌ها در بلندمدت مؤثر باشند؟
۳. آیا جامعه‌ای که کودکان خود را به دلیل مشکلات اقتصادی مجبور به کار می‌کند، می‌تواند از نظر اخلاقی و اجتماعی پیشرفت کند؟ چه گام‌هایی باید برداشته شود تا این چرخه معیوب شکسته شود؟

دو هفته نامه غیر برخط اراده ملت

سه‌شنبه‌های گفتگو ۲

ویژه نامه شماره ۱۲

ضمیمه نشریه ۸۷

۱۵ دی ماه سال ۱۴۰۳

سه شنبه های گفت و گو - ۱۶ موضوع: فرزندآوری؛ آری یا نه

“فرزندآوری” انتخابی بین مسئولیت فردی و نیازهای اجتماعی

چکیده:

موضوع فرزندآوری یکی از مسائل پیچیده و چالش برانگیز است که در این گفتگو از زوایای مختلف مورد بررسی قرار گرفت. افراد مختلف دیدگاه‌های متفاوتی در این زمینه دارند. برخی به اهمیت داشتن فرزند به عنوان یک منبع محبت و ارتباط خانوادگی تأکید دارند، در حالی که دیگران نگرانی‌هایی چون مشکلات مالی و محدودیت‌های شخصی را مطرح می‌کنند. به نظر برخی، فرزندآوری باید متناسب با وضعیت مالی افراد باشد و دولت باید برای حمایت از مادران و کودکان تسهیلاتی فراهم کند. از طرف دیگر، برخی معتقدند که فرزندآوری فرصتی برای رشد نسل جدید و بهبود جامعه است و نباید تنها از جنبه‌های مالی به آن نگاه کرد. در نهایت، بحث به تفاوت‌های نسلی و تغییرات فرهنگی نیز کشیده شد، جایی که فردگرایی و تغییر نگرش‌ها نسبت به خانواده و فرزندآوری به چشم می‌خورد.

رضا باقری: نظر شما را چه به فرزندآوری چیست؟

مریم کوشکی: من خیلی مخالف هستم.

فاطمه شاهمرادی: من موافق هستم، چون کسی که به این دنیا می‌آید، حس خوبی به مادر و پدرش می‌دهد. فرزندآوری می‌تواند محبت و ارتباط عمیق‌تری میان اعضای خانواده ایجاد کند.

محمدادیب: من هم موافق هستم. داشتن فرزند نه تنها برای والدین، بلکه برای جامعه نیز مفید است.

زهره زمانی: من دیدگاه صفر و صدی ندارم. هر کس با توجه به وضعیت مالی‌اش باید فرزندآوری کند. کسانی که وضعیت مالی مناسبی ندارند، باید بیشتر مراقب این مسأله باشند. کسی که به نان شب خود هم محتاج است، نباید ده بچه بیاورد. بهتر است افرادی که وضعیت مالی بهتری دارند، تعداد بیشتری بچه بیاورند تا هم خودشان بتوانند به راحتی از پس هزینه‌ها برآیند و هم فرزندانشان در محیطی بهتری رشد کنند.

رضا باقری: من خودم هم موافق فرزندآوری هستم. فرزندآوری نه تنها ارزش‌های خانوادگی را تقویت می‌کند، بلکه به ایجاد یک نسل جدید کمک می‌کند که مسئولیت‌های اجتماعی را به درستی به دوش بگیرد.

فاطمه شاهمرادی: هزینه یک فرزند برای دهک‌های بالا برابر با هزینه بیست کودک از دهک‌های پایین است. این واقعیتی است که باید به آن توجه کرد. شرایط اقتصادی تأثیر زیادی بر توانایی افراد برای داشتن بچه‌های بیشتر دارد.

زهره زمانی: کسانی که در دهک‌های پایین قرار دارند، هم حق دارند که بچه بیاورند و از حس‌های خوب آن بهره‌مند شوند، اما نباید فرزندشان در شرایط کمبود و ناتوانی از تأمین نیازها بزرگ شود. دولت باید برای حمایت از مادران و کودکان، مزایا، وام‌ها و تسهیلاتی فراهم کند تا حداقل رفاهی برای آنها فراهم شود.

مریم کوشکی: وقتی من به شرایط خودم و خانواده‌ام نگاه می‌کنم و می‌بینم

دو هفته نامه غیر برخط
اراده ملت

سه شنبه های گفتگو ۲

ویژه نامه شماره ۱۲

ضمیمه نشریه ۸۷

۱۵ دی ماه سال ۱۴۰۳

نظر گرفت. اصلاً با دیدگاهی که می‌گویید افراد فقیر نباید بچه‌دار شوند، بسیاری از شخصیت‌های برجسته تاریخ اصلاً نباید به دنیا می‌آمدند. چرا؟ چون خانواده‌های فقیر داشتند و ممکن بود با همین دیدگاه به دنیا نیایند. افراد بزرگی مثل آلبرت انیشتین، گاندی، یا حتی امثال خودما، همگی ممکن بود به دلیل محدودیت‌های مالی خانواده‌هایشان به دنیا نیایند و این جهان از آن‌هایی بهره می‌ماند.

فاطمه شاهمرادی: اصلاً ما بچه را می‌آوریم تا به هدف‌هایی که خودمان به آنها نرسیده‌ایم، کمک کنیم تا آنها به آن اهداف برسند. ما نمی‌خواهیم که آنها همان اشتباهاتی را تکرار کنند که ما کرده‌ایم. بچه‌دار شدن فرصتی است برای رشد و پیشرفت نسل بعدی.

رضا باقری: اصلاً مضرات بچه‌دار نشدن برای جامعه باخبر هستی؟ اگر جامعه به طور مداوم از تولید نسل خودداری کند، در بلندمدت با کاهش جمعیت روبه‌رو خواهیم شد که باعث بحران‌های اقتصادی، اجتماعی و فرهنگی خواهد شد. نیروی کاری که جامعه به آن نیاز دارد، از کجا باید تأمین شود؟

زهرا زمانی: این نگاه خیلی خودخواهانه است که ما یک فرزند را که از گوشت و خون ما است، بیآوریم تا شاید روزی جامعه بهتر شود. من سعی می‌کنم فرزندم را در اولویت قرار دهم تا جامعه را. در نهایت، جامعه از افرادی تشکیل می‌شود که از خانواده‌ها آمده‌اند و اگر خانواده‌ها سالم و شاد باشند، جامعه هم به تبع آن بهتر خواهد شد. زندگی برای همه سخت است، اما برای کسانی که ندارند، سخت‌تر است. پس بهتر است رنج را به فرزندمان هدیه نکنیم.

مریم کوشکی: وقتی بچه‌دار می‌شویم، تمام وقت‌مان صرف مراقبت از دیگری می‌شود و خودمان در اولویت‌های بعدی قرار می‌گیریم. چرا باید کاری کنیم که خودمان در آخر باشیم؟

زهرا زمانی: این حرف درست نیست. آن بچه خودش نخواسته که به این دنیا بیاید؛ به خواست ما آمده است. پس وظیفه ما است که تمام تلاش و وقت خود را صرف بهبود کیفیت زندگی‌اش کنیم. در واقع، بچه‌دار شدن به نوعی یک سرمایه‌گذاری برای آینده است، نه تنها برای خود فرد، بلکه برای جامعه به طور کلی.

که نمی‌توانم فرزندم را تأمین کنم، نباید بچه‌دار شوم. حتی اگر دولت ۲۰۰ میلیون تومان هم بدهد، نهایتاً تا سه سالگی بچه کمک می‌کند. در مورد دهک‌های بالاتر هم، وقتی آنها متوجه می‌شوند که شاید آینده فرزندشان دچار مشکل شود یا نتوانند آنطور که باید او را تأمین کنند، تصمیم می‌گیرند که بچه نیاورند یا تعداد آن را کاهش دهند. جدا از بحث مالی، برای افراد ثروتمند بچه داشتن به معنای محدودیت است. وقتی بچه‌ای به دنیا می‌آید، محدودیت‌ها هم همراه او می‌آیند و والدین باید تمام جوانی و تمرکزشان را صرف رشد و پرورش او کنند.

فاطمه شاهمرادی: یک مادر تمام عشقش را به فرزندانش می‌دهد. اصلاً یک مادر بچه را جدا از خود نمی‌بیند، بلکه او را جزئی از خود می‌داند و محدودیت معنای ندارد. عشقی که فرزند به مادر می‌دهد، بسیار بیشتر از انرژی است که مادر از فرزند می‌گیرد. به نظر من، بچه‌دار شدن نوعی خودخواهی است، زیرا شما یک موجود جدید را وارد دنیا می‌کنید تا از او انرژی بگیرید.

محمد ادیب: این که برخی افراد می‌گویند باید بچه کمتری بیآوریم، تنها نظر شما نیست، بلکه نظر بسیاری از افراد امروزی است. نکته جالب این است که این دیدگاه در فرهنگ‌های مختلف و جوامع گوناگون نیز وجود دارد، مانند آن دیالوگ مشهور که می‌گوید «هر چه بدبخت‌تر، فرزند بیشتر». اما نکته قابل توجه این است که نه دهک‌های بالا به حرف شما گوش می‌دهند و بچه کمتری می‌آورند، نه دهک‌های پایین بچه کمتر می‌آورند. پس باید ریشه این مشکل را پیدا کنیم.

ما با یک تفاوت نسلی روبه‌رو هستیم؛ دو دیدگاه متفاوت به زندگی. خانم شاهمرادی می‌گویند تمام زندگی‌شان صرف بچه‌ها شده و خانم کوشکی می‌گویند بچه مخل زندگی است. این یعنی دو نوع نگرش مختلف به زندگی. امروزه افراد به سمت فردگرایی پیش رفته‌اند و می‌گویند اگر بچه بیآورند، دو یا سه بچه بیشتر نخواهند داشت زیرا وقت کافی برای خودشان نمی‌ماند. در حالی که این موضوع در گذشته اصلاً مطرح نبود و مادر و فرزند از هم جدا نمی‌شدند. رضا باقری: شما فقط به حال و وضعیت خودتان نگاه می‌کنید و می‌گویید بچه نیاورید. اما شما به این نکته فکر نمی‌کنید که یک آدم وقتی پیر می‌شود، ممکن است چقدر از تنهایی بترسد. در این صورت، بچه می‌تواند عصای دست او در آن روزها باشد. نباید تنها جنبه‌های مالی یک موضوع را در

سوالاتی برای تفکر و تعمق بیشتر:

- ۱- آیا فرزندآوری فقط یک تصمیم فردی است یا به طور مستقیم به مسئولیت‌های اجتماعی و آینده جامعه مرتبط است؟ چگونه می‌توان این دو بعد را به تعادل رساند؟
- ۲- آیا در جوامع امروز که فردگرایی و مشغله‌های شخصی افزایش یافته، فرزندآوری همچنان همان معنا و اهمیت گذشته را دارد؟ چگونه می‌توان به نسل‌های جدید ارزش‌های خانوادگی و اجتماعی را منتقل کرد؟
- ۳- در شرایط اقتصادی و اجتماعی فعلی، چگونه می‌توان به افراد در طبقات مختلف اقتصادی کمک کرد تا تصمیم‌های آگاهانه‌تری در مورد فرزندآوری بگیرند؟ نقش دولت و سیاست‌ها در این زمینه چیست؟

دو هفته نامه غیر برخط
اراده ملت

سه‌شنبه‌های گفتگو ۲

ویژه نامه شماره ۱۲

ضمیمه نشریه ۸۷

۱۵ دی ماه سال ۱۴۰۳

سه‌شنبه‌های گفتگو ۱۷ - فرهنگ گفتگو؛ آداب امروز ما

“قدرت گفتگو: از یافتن دغدغه‌های مشترک تا ایجاد تغییرات ملموس در جامعه”

چکیده:

در این گفتگو، افراد مختلف درباره اهمیت گفتگو و چگونگی آن صحبت می‌کنند. هدف از برگزاری جلسات سه‌شنبه‌ایجاد جمعی فعال و پایدار است که در آن اعضا بتوانند آزادانه افکار خود را به اشتراک بگذارند و از تجربیات یکدیگر بهره‌مند شوند. اما مهم‌ترین اصل در گفتگو، پیدا کردن دغدغه‌های مشترک است. با توجه به شرایط جامعه ایران، مسائل مشترکی مانند منافع ملی و کودکان کار وجود دارند که می‌توانند محور گفتگوها باشند. همچنین، در گفتگو باید از قضاوت سریع و نگاه مغرضانه خودداری کرد و به دنبال درک بهتر طرف مقابل باشیم. علاوه بر این، باید بر اهمیت عملگرایی تأکید شود؛ چرا که گفتگو بدون اقدام عملی ممکن است نتایج ملموسی نداشته باشد. در نهایت، برای داشتن گفتگویی مؤثر، باید از دیدگاه‌های مختلف استقبال کرده و با ذهنی باز به حل مسائل پرداخته شود.

تسهیلگر: علیرضا یلوچی

علیرضا یلوچی: اولین گام این است که هدف‌مان از یک گفتگو را مشخص کنیم. هدف شما از گفتگوهای سه‌شنبه چه بوده است؟

رضا باقری: هدف ما از برگزاری این جلسات، ایجاد و تثبیت یک جمع فعال و پایدار بوده است. جمعی که اعضای آن به یکدیگر اعتماد داشته باشند و در آن دوستی‌های عمیق شکل بگیرد. ما به دنبال فضایی بودیم که در آن ایده‌های نو بتوانند شکوفا شوند و از تجربیات یکدیگر استفاده کنیم. در ابتدا،

این جلسات به نظر می‌رسید که باید حالتی حزبی داشته باشند، اما با گذشت زمان، عضویت در حزب برای ما اهمیت کمتری پیدا کرد. به جای آن، تمرکز بیشتر بر روی برپایی یک جمع مؤثر است که در آن افراد بتوانند آزادانه افکار و ایده‌های خود را به اشتراک بگذارند. ما این جلسات را به عنوان فضایی می‌دیدیم که در آن همه اعضا می‌توانند صحبت کنند و از تجربیات زیسته و دانش خود بهره‌برداری کنند.

محمد ادیب: مسلماً از آنجا که ما اکنون از زیرساخت‌های حزب بهره

دو هفته نامه غیر برخط
اراده ملت

سه‌شنبه‌های گفتگو ۲

ویژه نامه شماره ۱۲

ضمیمه نشریه ۸۷

۱۵ دی ماه سال ۱۴۰۳

بنابراین، در یک گفتگوی موفق باید طرفین به جای تلاش برای اثبات درستی نظرات خود، بیشتر به دنبال درک یکدیگر باشند و سعی کنند از زاویه دید طرف مقابل نیز به مسائل نگاه کنند.

رضا باقری: در این راستا، به عنوان مثال، باید به این نکته توجه کنیم که گفتگو تنها باید مبنی بر تبادل اطلاعات باشد، بلکه باید زمینه ساز هم افزایی باشد. به این معنی که هر فرد باید در یک گفتگوی خوب، نه تنها از نظرات خود دفاع کند، بلکه به گونه ای عمل کند که گفتگو به یک روند تکامل یافته و سازنده منتهی شود. این تنها زمانی ممکن است که همه طرفین، به ویژه افرادی که دارای دیدگاه های متفاوت هستند، با هم به اشتراک گذاری تجارب و ایده ها پرداخته و از این طریق به یک فهم مشترک از مسائل برسند.

در نهایت، ما باید به یاد داشته باشیم که گفتگوهای مؤثر و مفید، می توانند به ایجاد تغییرات عمیق و مثبت در جامعه منتهی شوند. این تغییرات تنها از طریق مشارکت فعالانه و هم افزایی گروهی امکان پذیر است. از این رو، برپایی چنین فضاهایی که در آن همه افراد بتوانند آزادانه نظرات خود را بیان کنند، نه تنها بر روی رشد فردی افراد تأثیر گذار خواهد بود، بلکه در نهایت بر تحولات اجتماعی و سیاسی نیز تأثیرات مثبتی خواهد گذاشت.

زهرآزما: پیدا کردن موضوعی که دغدغه همه باشد، کار ساده ای نیست. با توجه به صحبت ها، می توان گفت که مهم ترین اصل در گفتگو، پیدا کردن دغدغه مشترک است، اما این کار دشوار است. چرا که هر فرد با توجه به شرایط خاص زندگی، تجربیات و پیشینه اش، نگرش متفاوتی نسبت به مسائل مختلف دارد. اما در عین حال، اگر بتوانیم یک دغدغه مشترک پیدا کنیم که برای همه مهم باشد، در واقع فرصتی برای به اشتراک گذاشتن دیدگاه ها و رسیدن به راه حل های جمعی ایجاد کرده ایم.

علیرضا زیلوچی: وقتی در جامعه ایران زندگی می کنیم، بسیاری از دغدغه هایمان مشترک هستند. به عنوان مثال، منافع ملی، کودکان کار، جنگ در منطقه و مسائل مشابه از دغدغه های مشترک ما به شمار می آیند. این مسائل نه تنها از نظر اجتماعی، بلکه از نظر اقتصادی و فرهنگی نیز بر همه مردم تأثیر گذارند. به همین دلیل است که در بسیاری از مواقع، حتی اگر اختلاف نظرهایی در جزئیات وجود داشته باشد، در این دغدغه ها می توانیم یک جبهه مشترک تشکیل دهیم و تلاش کنیم تا این مسائل حل و فصل شوند.

با این حال، باید توجه داشته باشیم که پیدا کردن این دغدغه ها به معنای

می بریم، باید به موضوعاتی بپردازیم که برای حزب نیز مفید و کاربردی باشند. به ویژه باید بیشتر به مسائل سیاسی، اجتماعی و فرهنگی توجه کنیم. این موضوعات تأثیرات مستقیمی بر وضعیت کنونی کشور و جامعه خواهند داشت. به نظر من، انتخاب موضوعات نباید کاملاً آزاد باشد. افراد باتجربه تر و کسانی که در عرصه های مختلف اجتماعی و سیاسی آگاهی بیشتری دارند، باید فیلترهایی برای انتخاب موضوعات ایجاد کنند تا آنها در راستای دغدغه ها و اهداف کلان حزب باشند. این گونه، گفتگوها می توانند به تغییرات مؤثر و سازنده منجر شوند و هدف نهایی مان که همانا پیشبرد اهداف اجتماعی و سیاسی است، تحقق یابد.

رضا باقری: اولین نکته ای که باید به آن توجه کنیم این است که معنای واقعی گفتگو را درک کنیم. گفتگو با صحبت های سطحی و روزمره بسیار متفاوت است. گفتگو باید بر اساس مسائل حیاتی و اساسی باشد که تأثیرات عمیق و درازمدتی بر فرد و جامعه دارند. در حقیقت، گفتگو به معنای تلاش برای درک بهتر مسائل است. وقتی وارد یک گفتگو می شویم، هدف ما باید حل یک مسأله یا رسیدن به یک فهم مشترک از وضعیت موجود باشد. بنابراین، برای ایجاد یک گفتگوی مؤثر، ابتدا باید مسئله ای مشترک پیدا کنیم که برای همه طرفین اهمیت داشته باشد. این مسئله می تواند اجتماعی، سیاسی یا حتی فلسفی باشد، اما باید به گونه ای باشد که تمام افراد حاضر در گفتگو احساس کنند که بخشی از پاسخ را در این بحث می توانند پیدا کنند.

محمد ادیب: حتی در صورتی که دیدگاه ها و نظرات ما با یکدیگر کاملاً مخالف باشند، هنوز هم می توانیم یک گفتگوی مؤثر داشته باشیم. دلیل این امر آن است که دغدغه های مشترک داریم. به طور خاص، همه ما دغدغه ایران را داریم؛ دغدغه پیشرفت، عدالت و رفاه برای مردم کشورمان. این دغدغه مشترک، پایه و اساس گفتگوی ما خواهد بود. اما وقتی با فردی از کشوری دیگر، مثلاً سوئد، بخواهیم گفتگو کنیم، احتمالاً این دغدغه ها و مسائل برای او اهمیت چندانی نخواهند داشت. بنابراین، آنچه که در یک گفتگو اهمیت دارد، یافتن دغدغه ها و مسائل مشترک است. برای داشتن یک گفتگو مؤثر، باید ابتدا تشخیص دهیم که آیا ارزش ها و نگرش های ما هم راستا و همسو هستند یا نه. اگر چنین هم راستایی وجود نداشته باشد، امکان رسیدن به نتیجه ای مؤثر از گفتگو بسیار کاهش می یابد.

در این مسیر، این نکته بسیار حائز اهمیت است که گفتگو باید به سمتی پیش برود که منجر به فهم مشترک و نه صرفاً کشمکش های لفظی شود.

دو هفته نامه غیر برخط اراده ملت

سه شنبه های گفتگو ۲

ویژه نامه شماره ۱۲

ضمیمه نشریه ۸۷

۱۵ دی ماه سال ۱۴۰۳

دو هفته نامه غیر برخط
اراده ملت

سه شنبه های گفتگو ۲

ویژه نامه شماره ۱۲

ضمیمه نشریه ۸۷

۱۵ دی ماه سال ۱۴۰۳

حل مشکلات به طور فوری نیست. برای دستیابی به راه حل های مؤثر، لازم است که ابتدا فضای گفتگو را به گونه ای سازنده و باز ایجاد کنیم. رضا باقری: ما اکنون در شرایطی قرار داریم که با فقدان مسئله مواجه ایم و این یکی از مهم ترین ضعف های کنونی ماست. ممکن است که بسیاری از افراد احساس کنند که مشکلات آن قدر پیچیده یا فراگیر هستند که حتی گفتگو درباره آنها هم بی فایده است. گاهی اوقات احساس می کنیم که در برابر مسائل جامعه، ناتوان هستیم و نمی توانیم تغییرات بزرگی ایجاد کنیم. اما باید به این نکته توجه کنیم که تغییرات کوچک و شروع از مسائل بنیادین می تواند در درازمدت تأثیرات گسترده تری داشته باشد. از این رو، باید باور داشته باشیم که هر گفتگویی، حتی اگر در ابتدا به نظر کوچک و بی اثر بیاید، می تواند به تدریج به یک حرکت جمعی بزرگتر تبدیل شود.

مریم کوشکی: یکی از دلایلی که مردم نسبت به گفتگو بی علاقه شده اند، نبود گوش شنواست. وقتی بخواهیم در مورد هر موضوعی صحبت کنیم، هیچ کس حتی از ما نمی پرسد که شما که هستید یا چه کاری انجام می دهید. این مسأله نه تنها در سطح اجتماعی، بلکه در سطح فردی نیز باعث می شود که افراد احساس کنند صدایشان شنیده نمی شود. در این شرایط، وقتی هیچ کس حرف های ما را نمی شنود یا برای آن اهمیتی قائل نیست، چرا باید ادامه دهیم؟ حتی خود ما هم معمولاً حرف یکدیگر را تمام و کمال نمی شنویم و همواره در ذهن مان به دنبال پاسخ هایی هستیم که نشان دهد حق با ماست.

در چنین فضایی، یکی از راه های تقویت گفتگو این است که به اهمیت شنیدن توجه کنیم. گوش دادن نه تنها به عنوان یک مهارت اجتماعی، بلکه به عنوان یک اصل انسانی باید در گفتگوهای ما در اولویت قرار گیرد. اگر شنونده نباشیم، هیچ گاه نمی توانیم درک واقعی از نگرش ها و مشکلات دیگران پیدا کنیم.

با توجه به صحبت های خانم کوشکی، باید تلاش کنیم که وقتی با کسی گفتگو می کنیم، ابتدا او را محق بدانیم و بدون نگاه مغرضانه به او توجه کنیم. این تغییر نگرش می تواند تأثیرات زیادی در کیفیت گفتگوها داشته باشد. گاهی اوقات به جای اینکه بلافاصله به پاسخ ها و نتایج فکر کنیم، باید کمی صبر کرده و به طرف مقابل این فرصت را بدهیم که سخنان خود را به طور کامل بیان کند. در همین راستا، طرف مقابل نیز باید تمام توجهش را به گفتگو معطوف کند و از قضاوت سریع خودداری کند. در این صورت، گفتگو تبدیل به یک تبادل مفید و سازنده می شود که در آن هر طرف به طور عمیق تر به نگرش ها و دیدگاه های طرف مقابل پی می برد.

یکی از مهم ترین اصولی که در گفتگو باید رعایت کنیم، این است که نباید برای اثبات حقانیت خود از ابزارهای مغرضانه استفاده کنیم. به ویژه در زمان هایی که اختلاف نظرهای شدید وجود دارد، باید تلاش کنیم به جای دفاع از مواضع خود به درک و فهم دیگران نیز توجه داشته باشیم. در نهایت، این نوع گفتگوهای صادقانه و بی غرض می تواند به ایجاد تغییرات مثبت در سطح فردی و اجتماعی منتهی شود.

رضا باقری: ما نباید تنها به این دلیل وارد گفتگو شویم که موضوعات مشترک داریم؛ بلکه باید گفتگو کنیم تا بتوانیم اشتراکاتمان را پیدا کنیم. در واقع، گفتگو فرصتی است برای شفاف سازی دیدگاه ها و یافتن نقاط اشتراک، نه فقط برای تأکید بر آنچه که قبلاً به آن فکر کرده ایم. زمانی که وارد گفتگو

می شویم، باید هدف مان این باشد که از زاویه های مختلف به موضوع نگاه کنیم و به تفاوت های خود احترام بگذاریم. این می تواند راهی باشد برای تقویت روابط و بهبود تفاهم میان افراد با دیدگاه های مختلف.

محمدادیب: گفتمان غالب دنیا در گذشته حول محور عدالت بود، اما اکنون رفاه است. قبلاً برای دستیابی به عدالت انقلاب می کردند و می جنگیدند، اما حالا بیشتر مردم به دنبال رفاه و امکانات شخصی هستند، مثلاً به این فکر می کنند که گوشی آیفونشان چه مدلی است یا آخرین فناوری ها را چگونه می توانند در اختیار داشته باشند. این تغییر در گفتمان اجتماعی و سیاسی نشان دهنده تغییرات عمیق در اولویات و ارزش های جهانی است. امروزه، تمرکز بر رفاه و امنیت فردی باعث شده که بسیاری از مردم از عدالت اجتماعی و مسائل کلان تر دور شوند. این تغییرات می تواند بر شیوه های گفت و گو و تعاملات انسانی نیز تأثیر بگذارد، چرا که مردم بیشتر بر روی مسائل روزمره خود متمرکز شده اند تا مسائلی که به سطح کلان اجتماعی و عدالت مربوط می شود.

زهره زمانی: فکر می کنم تنها گفتگو کافی نیست. گفتگو کار زمان بر و پیچیده ای است و بهتر است که در کنار آن عملگرایی هم داشته باشیم. گفتگو به خودی خود می تواند باعث افزایش آگاهی و درک متقابل شود، اما بدون اقدام عملی، این آگاهی ها ممکن است به جایی نرسند. برای مثال، در جلسهای که درباره کودکان کار داشتیم، تصمیم گرفتیم هر کس با توجه به تخصص خود به این کودکان کمک کند و این کار نیز انجام شد. این نشان دهنده اهمیت عملگرایی است. در مقابل، اگر فقط درباره مسائل بزرگ و جهانی مانند سیاست های آمریکا یا جنگ های بین المللی بحث کنیم، ممکن است از مشکلات روزمره خودمان غافل شویم و از عملگرایی دور شویم. این گونه گفتگوها ممکن است ارزشمند باشند، اما برای ایجاد تغییرات ملموس در جامعه باید ابتدا به مسائل داخلی و بومی توجه کنیم.

رضا باقری: عملگرایی را چرا فقط در آینده نزدیک می بینید؟ عملگرایی در بلندمدت هم ممکن است. در واقع، عملگرایی به معنی انجام کارهای کوچک و پیوسته است که در طول زمان تأثیرات خود را خواهد گذاشت. مثلاً با شرکت در این جلسات، آگاهی افراد افزایش پیدا می کند و این آگاهی می تواند بعدها در جمع های دیگر به اشتراک گذاشته شود. این نوع از عملگرایی شاید در ابتدا کوچک به نظر برسد، اما تأثیر آن در درازمدت به وضوح قابل مشاهده خواهد بود. افزایش آگاهی های فردی و جمعی به تدریج می تواند به تغییرات اجتماعی و فرهنگی منتهی شود، تغییراتی که نه تنها در سطح فردی بلکه در سطح جامعه نیز مؤثر خواهند بود.

محمدادیب: در کنار تمام مواردی که دوستان مطرح کردند، باید یاد بگیریم که در گفتگوها حقیقت را پیدا کنیم و به همه حق بدهیم. باید یاد بگیریم که از نگاه های متفاوت استقبال کنیم و اجازه دهیم که دیگران نیز دیدگاه خود را بیان کنند. این نوع گفتگوها نه تنها باعث ایجاد فضای سالم و احترام آمیز می شود، بلکه می تواند به غنای تفکر جمعی نیز کمک کند. همچنین باید حقیقت را از زبان دیگران بشنویم و از قضاوت کردن سریع خودداری کنیم. قضاوت سریع می تواند مانع از درک درست و عمیق از مسائل شود. وقتی که با ذهنی باز و بدون پیش داوری وارد گفتگو می شویم، می توانیم بهتر و مؤثرتر ارتباط برقرار کنیم و از توانایی های جمعی برای حل مشکلات بهره مند شویم.

سوالاتی برای تفکر و تعمق بیشتر:

۱. چگونه می توان دغدغه های مشترک میان افراد با دیدگاه های مختلف را پیدا کرد و از این طریق گفتگویی مؤثر و سازنده ایجاد نمود؟
۲. آیا در شرایط فعلی جامعه، گفتگو و تبادل نظر می تواند به تغییرات ملموس و مثبت منتهی شود، یا این تغییرات نیازمند اقداماتی فراتر از گفتگو هستند؟
۳. چگونه می توانیم در گفتگوها از قضاوت های زود هنگام اجتناب کرده و به جای اثبات درست بودن نظرات خود، به درک عمیق تر از دیدگاه های دیگران برسیم؟

سه‌شنبه‌های گفتگو- ۱۸ موضوع: حقیقت تلخ، صدای رهایی بررسی مسئله تجاوز و تاثیرات آن

تجاوز و تبعات آن: از حقیقت تلخ تاراه‌های رهایی و آگاهی اجتماعی

چکیده:

این گفتگو با محوریت بررسی مسئله تجاوز و تاثیرات آن بر افراد و جامعه شکل گرفت. در این جلسه، شرکت‌کنندگان به مباحثی چون تعریف تجاوز، انواع مختلف آن و تبعات روانی و اجتماعی آن پرداختند. زهرا زمانی با اشاره به نظرات مختلف در جامعه، از مجازات اعدام برای متجاوزان دفاع کرد و بر لزوم فرهنگ‌سازی در خانواده‌ها و مدارس تاکید نمود. محمد جاسمی نیز به افزایش خشونت‌های جنسی در جامعه اشاره کرده و خواستار اقدامات مؤثرتر در این زمینه شد. همچنین بحث‌هایی پیرامون تجاوز به مردان و کودکان و چگونگی حمایت از قربانیان مطرح شد. در این میان، برخی افراد به اهمیت تغییر نگرش‌ها و احترام به حریم‌های فردی اشاره کردند و راه‌حل‌هایی همچون روانکاو و حمایت‌های اجتماعی از قربانیان را مطرح کردند. در نهایت، بر لزوم آگاهی اجتماعی و ایجاد فضای آزاد برای گفتگو در این زمینه تاکید شد.

سه‌شنبه‌های گفتگو ۱۸

حقیقت تلخ، صدای رهایی بررسی
مسئله تجاوز و تاثیرات آن

زمان: سه‌شنبه ۱۳ آذر ساعت ۱۸ تا ۲۰
مکان: خیابان جمالزاده شمالی نبش کوچه زند
ساختمان ۱۱۰ طبقه ۵ واحد ۲۲
دفتر حزب اراده ملت ایران
۰۲۱۶۶۴۳۱۶۱۶

تسهیلگر: محمد جاسمی

زهرا زمانی: این موضوع خیلی برای من مهم است، چون با توجه به جامعه کنونی، بسیاری در جبهه‌ای هستند که می‌گویند مجازات تجاوز اعدام نیست! در صورتی که اگر تجاوز تنها یک بار رخ دهد و فرد از آن پشیمان باشد، شاید قابل بخشش باشد. اما برای کسی که ۷۰ بار این کار را کرده و ۷۰ بار زندگی از دیگران گرفته است، این موضوع قابل بخشش نیست. بیشتر دوست دارم نظر آقایان را بدانم که شما چه عملی را تجاوز می‌دانید؟

آیا رابطه‌ای با یک روسپی تجاوز است؟

آیا رابطه با همسر خود در صورت عدم موافقت خانم، زوری است؟

موضوع بعدی که کمتر به آن پرداخته شده، تجاوز به آقایان و کودکان

است. جامعه کمتر به این مسائل توجه کرده است. پیشنهاد من این است که به تابوهای سکسوالی فکر کنیم و ببینیم چه اقداماتی می‌توانیم برای کاهش آسیب‌های پس از تجاوز انجام دهیم.

محمد جاسمی: مجازات اعدام در بسیاری از کشورها لغو شده، اما در برخی کشورهای خاص مانند آمریکا، اعدام هنوز برای افرادی که تعداد دفعات زیادی تجاوز کرده‌اند، اعمال می‌شود. نکته دیگری که باید توجه کنیم، فرهنگ‌سازی در خانواده‌هاست. اکثر تعارض‌ها در دوران کودکی شکل می‌گیرند. اگر خانواده‌ها فضای امنی برای صحبت کردن با کودک ایجاد کنند، اثرات این تعارضات تا بزرگسالی باقی نمی‌ماند. از طرف دیگر، سیستم آموزش و پرورش باید آگاهی‌رسانی بیشتری داشته باشد.

دو هفته نامه غیر برخط
اراده ملت

سه‌شنبه‌های گفتگو ۲

ویژه نامه شماره ۱۲

ضمیمه نشریه ۸۷

۱۵ دی ماه سال ۱۴۰۳

دو هفته نامه غیر برخط اراده ملت

سه شنبه های گفتگو

ویژه نامه شماره ۱۲

ضمیمه نشریه ۸۷

۱۵ دی ماه سال ۱۴۰۳

هم چنین باید توجه داشته باشیم که تجاوز به زنان هر سال بیشتر می شود و خشونت های جنسی نیز رو به افزایش است. این مسئله محدود به زنان نیست، چرا که در ایران شاهد پر خاش جنسی علیه مردان نیز هستیم. این معضل ریشه های فرهنگی، اقتصادی و آموزشی دارد.

امیر حسین انصاری: ابتدا باید تعریف دقیقی از تجاوز ارائه دهیم تا بدانیم به چه چیزی تجاوز گفته می شود. امروزه با مسئله تجاوز بر خورد بسیار جدی تری می شود و این مسئله در جوامع مختلف به ویژه در ورزشکاران دیده می شود. به عنوان مثال، بسیاری از فوتبالیست های مشهور پس از اتهام به تجاوز، بازداشت شدند و نتوانستند مانند قبل فعالیت کنند. هر چند که بعدها برخی از این اتهامات بر داشته شد.

محمد ادیب: من تجاوز را به طور کلی تر بررسی می کنم. تجاوز به معنای نقض حریم های شخصی است. این حریم ها بستگی به فرهنگ و تابوهای هر جامعه دارند. یکی از دلایلی که تجاوز اتفاق می افتد این است که بسیاری از افراد، چه زن و چه مرد، طرف مقابل را همچون کالا می بینند. اگر این دیدگاه را تغییر دهیم و به این باور برسیم که هیچ کس مالک دیگری نیست، به طور خود کار به حریم های دیگران احترام خواهیم گذاشت.

امیر حسین انصاری: با توجه به آمارها، بیشترین موارد تجاوز در سال ۲۰۲۲ مربوط به کشور سوئد است. حتی با تعریف کلاسیک تجاوز نیز، کشورهای اروپایی در صدر لیست قرار دارند.

محمد جاسمی: در این کشورها قوانین متفاوت است. به عنوان مثال، در برخی کشورها مانند فرانسه، حتی تکه انداختن به خانم ها نیز تجاوز محسوب می شود و جریمه دارد.

زهره زمانی: در کشورهای اروپایی، اگر به کسی تجاوز شود، حتماً به طور عمومی اعلام می شود، اما در ایران اغلب افراد از ترس آبرو سکوت می کنند و

از بیان آن خودداری می کنند.

یاسر مظلومیان: طبق تعریفی که داده شده، هر عملی که برخلاف رضایت زن باشد، حتی اگر زن مقاومت نکند، تجاوز محسوب می شود. در برخی موارد، تجاوز به منظور ارضای حس قدرت اتفاق می افتد. متجاوز تنها به دنبال اثبات خود به عنوان فردی قدرتمند است، نه به دنبال لذت جنسی. در چنین شرایطی، فرد ممکن است نیاز به درمان روان شناختی داشته باشد تا رفتارهایش تغییر کند و لزوماً سزاوار اعدام نباشد.

در ایران نیز آمارهایی وجود دارد که نشان می دهد در یک سال اخیر، ۱۲۰۰ مورد تجاوز ثبت شده است. فردی که به او تجاوز شده، معمولاً به بیمارستان مراجعه می کند و داروهایی برای جلوگیری از ابتلا به بیماری های مقاربتی دریافت می کند.

علیرضا زیلوچی: ما از ابتدا به این پرداختیم که تجاوز چیست و مجازات آن چیست، اما سوال مهم این است که پس از تجاوز، چه اقداماتی می توانیم انجام دهیم تا حال فردی که به او تجاوز شده، بهتر شود؟ این نکته باید مورد توجه قرار گیرد.

فاطمه شاهمرادی: در شبکه های اجتماعی مانند اینستاگرام دیدم که برخی مردان زنان خود را اجاره می دهند. آیا این عمل تجاوز است؟ زن باید اول از همه، شان و شخصیت خودش را بشناسد. اگر ارزش خود را بدانند، دیگر تن به چنین کارهایی نخواهند داد.

زهره توکلی: باید در نظر داشت که در بسیاری از موارد، مردان به زنان خود تجاوز می کنند. چون زن آن رابطه را در آن موقعیت نمی خواهد، اما هیچ گونه توجهی به خواسته های او نمی شود. حتی در این موارد، شکایت نیز ممکن است به سختی پذیرفته شود. از این رو، خانواده ها باید حامی باشند تا اگر چنین اتفاقاتی افتاد، حل آن راحت تر باشد و حداقل اثرات منفی آن کاهش یابد.

سوالاتی برای تفکر و تعمق بیشتر:

۱. چگونه می توانیم در جامعه ای با فرهنگ های مختلف، مفاهیم تجاوز و رضایت را به شکلی مؤثر آموزش دهیم تا تفاوت های فرهنگی و اجتماعی بر آن تاثیر نگذارد؟
۲. چه راه هایی وجود دارد که بتوانیم به قربانیان تجاوز کمک کنیم تا بعد از تجربه چنین بحران هایی به رهایی و درمان روانی دست یابند و از آسیب های طولانی مدت آن جلوگیری کنیم؟
۳. آیا مجازات های شدید همچون اعدام می توانند راه حل مناسبی برای کاهش تجاوز باشند یا باید بر روی پیشگیری، فرهنگ سازی و اصلاح رفتارهای اجتماعی تمرکز بیشتری کرد؟

سه‌شنبه‌های گفتگو - ۱۹ موضوع تقابل دولت‌ها با ملت‌ها

“تقابل دولت‌ها و ملت‌ها: چالش‌ها، رسانه‌ها و قدرت‌های پنهان”

چکیده:

در این گفتگو، مباحث مختلفی در مورد تقابل دولت‌ها با ملت‌ها مطرح می‌شود. امیر حسین انصاری از نقطه‌ای صحبت می‌کند که ملت‌ها از دولت خود جدا می‌شوند و چرایی آغاز جدایی طلبی‌ها را مورد بررسی قرار می‌دهد. محمد ادیب به تحلیل تفاوت‌های فرهنگی ملت‌ها و تأثیرات رسانه‌ها می‌پردازد و به نقش فضای مجازی در شکل‌گیری هویت‌های ملی اشاره می‌کند. فاطمه شاهمرادی نیز به چالش‌های اجتماعی و سیاسی جوامع معاصر و تأثیر رسانه‌ها بر انسجام ملت‌ها می‌پردازد. رضا باقری به تأثیر رسانه‌ها در شکل‌دهی به افکار عمومی و محدودیت‌های احتمالی آن اشاره دارد، در حالی که زهرا زمانی اهمیت تنوع منابع خبری را در جلوگیری از یکسان‌سازی فکری بیان می‌کند. این گفتگو نشان می‌دهد که تعامل میان دولت‌ها و ملت‌ها پیچیده است و در آن نقش رسانه‌ها، سیاست‌ها و تغییرات اجتماعی اهمیت ویژه‌ای دارند.

سه‌شنبه‌های گفتگو ۱۹

تقابل دولت‌ها و ملت‌ها

زمان: سه‌شنبه ۱۹ آذر ساعت ۱۸ تا ۲۰
مکان: خیابان جمالزاده شمالی نبش کوچه زند
ساختمان ۱۱۰ طبقه ۵ واحد ۲۲
دفتر حزب اراده ملت ایران
۰۲۱۶۶۴۳۱۶۱۶

تسهیلگر: امیر حسین انصاری

امیر حسین انصاری: دوست دارم بدانم کجا یک ملت از دولت خود بریده می‌شود و در کجا دولت می‌تواند بگوید هنوز حق با من است. این همان نقطه‌ای است که جدایی طلبی‌ها شروع می‌شود. زمانی که احساس جدایی میان دولت و ملت ایجاد می‌شود، معمولاً به علت فقدان اعتماد متقابل است. وقتی مردم احساس کنند که دولت دیگر منافع آن‌ها را نمی‌داند یا برای آن‌ها ارزشی قائل نیست، این فاصله بیشتر می‌شود و در نهایت ممکن است به حرکت‌های جدایی طلبانه منجر شود.

محمد ادیب: اگر بخواهم راجع به ملت‌ها صحبت کنم، در سطح جهانی،

من چند ملت را می‌بینم: ایران، چین، یونان، عربستان و کمی هم ترکیه. شخصاً یاد تفاوتی بین افغانستان و پاکستان نمی‌بینم. این اسطوره‌ها هستند که تفاوت‌های فرهنگی یک ملت را می‌سازند. ما بر اساس تصویری که از قدیم داریم، ترجیح می‌دهیم قدرت برتر باشیم و زیر بار حرف دیگران نمی‌رویم، اما آیا یک افغان هم اینگونه است؟ هویت و احساس تعلق به یک ملت، در حقیقت به گذشته تاریخی و فرهنگی آن ملت برمی‌گردد. در دنیای امروز، این تفاوت‌ها ممکن است حتی با رسانه‌های جمعی و فضای مجازی کمتر قابل مشاهده باشد، چرا که در اثر جهانی شدن، بسیاری از ویژگی‌های فرهنگی مشابه به هم شده‌اند.

دو هفته نامه غیر برخط
اراده ملت

سه‌شنبه‌های گفتگو ۲

ویژه نامه شماره ۱۲

ضمیمه نشریه ۸۷

۱۵ دی ماه سال ۱۴۰۳

دو هفته نامه غیر برخط
اراده ملت

سه شنبه های گفتگو ۲

ویژه نامه شماره ۱۲

ضمیمه نشریه ۸۷

۱۵ دی ماه سال ۱۴۰۳

فاطمه شاهمرادی: الان کسانی که فکر می کنند می توانند جدا شوند، تحت تاثیر فضای مجازی هستند. اما در گذشته اصلاً رسانه‌ای وجود نداشت که تحت تاثیر آن باشیم. مورد دیگر، جداسازی است. الان این موضوع باب شده که هر کجایم روی، درباره اتفاق‌های گذشته می پرسند و طبق اطلاعات دسته‌بندی می کنند. نمی گذارند آدم هر طور که می خواهد باشد و همیشه یک چهار چوب تعیین می کنند. رسانه‌ها و فضای مجازی علاوه بر اینکه اطلاعات زیادی را در اختیار قرار می دهند، گاهی می توانند دامن زنده به تحریف تاریخ و هویت‌های ملی باشند.

دلیل دیگر این است که جامعه اکنون منسجم نیست؛ زیرا مردم نمی خواهند منسجم شوند و در حال حاضر بیشتر به دنبال قدرت هستند و همه می خواهند در رأس قرار گیرند. در جوامعی که سلطه فردی و یا گروهی بر جامعه حاکم است، انسجام اجتماعی کاهش می یابد و این باعث می شود که هر فرد یا گروه خواسته‌های شخصی خود را به طور افراطی دنبال کند.

محمد ادیب: امروزه بسیاری از سلبریتی‌ها و رسانه‌ها یک دیدگاه خاص را در جامعه رواج می دهند که ممکن است با واقعیت‌های جهانی همخوانی نداشته باشد. پیش از این، مردم دنیا را بر اساس جغرافیا، رسوم و آب و هوای خود می دیدند و تفاوت‌های فرهنگی و اجتماعی قابل توجه بود. اما امروز، با تاثیر رسانه‌ها و سلبریتی‌ها، دنیا به گونه‌ای ارائه می شود که شبیه به یک الگوی جهانی است که با شرایط و نیازهای خاص هر منطقه تطابق ندارد. این تغییرات باعث شده تا دیدگاه‌ها و ارزش‌ها در سراسر دنیا مشابه و گاهی غیر واقعی به نظر برسند. رسانه‌های اجتماعی و دنیای مجازی گاهی باعث می شوند که مرزهای ملی و فرهنگی کم رنگ شوند و این امر می تواند تهدیدی برای هویت‌های ملی باشد.

فاطمه شاهمرادی: همیشه این تاثیرها بد نیست. آقای خمینی فرهنگ حق خواهی را رواج داد که برخلاف جامعه آن زمان بود و بد هم نبود. به مردم یاد داد که برای حقشان بجنگند. فرهنگ حق خواهی می تواند به رشد اجتماعی و سیاسی کمک کند، اما در صورتی که در دایره‌ای محدود از نظر سیاسی یا اجتماعی قرار نگیرد، ممکن است به شکاف‌ها و بحران‌های جدید منجر شود.

رضا باقری: از تاثیر مردم بر دولت‌ها نباید غافل شویم. همیشه دیده‌ایم که مردم برای یک موضوع هم صدا شده‌اند و دولت حتی گاهی عقب‌نشینی کرده است. درست است که برعکس هم ممکن است باشد و دولت هم بر ملت تاثیر می گذارد، از طریق قوانین و... این تاثیرات دوطرفه به این معناست که دولت‌ها نمی توانند به تنهایی تصمیم گیری کنند و همیشه باید حساسیت‌ها و نیازهای مردم را در نظر بگیرند.

فاطمه شاهمرادی: درست است که نه همه دولت‌ها به یک اندازه بر ملت تاثیر می گذارند، بلکه این قدرت تاثیر گذاری بیشتر به دست افرادی می افتد که از صلاحیت‌های لازم برخوردارند. در بسیاری از جوامع، تصمیم گیری‌های کلیدی و تاثیر گذار از سوی افرادی که در موقعیت‌های ویژه سیاسی، اقتصادی یا اجتماعی قرار دارند، اتخاذ می شود. این افراد می توانند از طریق رسانه‌ها، سیاست‌ها و برنامه‌های دولتی، دیدگاه‌ها و رفتارهای عمومی را شکل دهند. بنابراین، تاثیر گذاری دولت بیشتر در دست کسانی است که قدرت

تصمیم گیری و دسترسی به منابع و ابزارهای رسانه‌ای را دارند، نه لزوماً همه اعضای دولت.

رضا باقری: یکی از تأثیرات عمده‌ای که دولت‌ها بر زندگی ما می گذارند، از طریق رسانه‌هاست. با محدود کردن دسترسی به اطلاعات یا تبلیغ تنها دیدگاه‌ها و پیام‌های خاص، دولت‌ها می توانند نحوه تفکر و واکنش‌های اجتماعی مردم را تحت تأثیر قرار دهند. این کنترل بر رسانه‌ها باعث می شود تا جامعه به یک دیدگاه واحد نزدیک شود و افراد تنها در چهار چوبی محدود به مسائل نگاه کنند. در نتیجه، تنوع فکری کاهش یافته و فرصت برای نقد و بررسی آزادانه مسائل اجتماعی و سیاسی محدود می شود. این نوع تأثیر گذاری می تواند به توقف پیشرفت و تحول در جامعه منجر شود. دولت‌ها ممکن است با استفاده از رسانه‌ها، افکار عمومی را برای پذیرش سیاست‌های خاص خود آماده کنند و این می تواند خطرات و مشکلاتی برای جامعه ایجاد کند.

زهرامانی: به ویژه شبکه‌های اجتماعی و تلویزیون می توانند نقش زیادی در شکل گیری تفکرات و باورهای عمومی داشته باشند. در ابتدا، ممکن است تصور کنیم که استفاده از رسانه‌ها تنها یک ابزار برای اطلاعات و سرگرمی است، اما در حقیقت، رسانه‌ها قدرت زیادی در جهت دهی به افکار و رفتارها دارند. رسانه‌ها از طریق انتخاب موضوعات خاص یا جهت گیری اخبار، می توانند ذهنیت جامعه را در جهت خاصی شکل دهند.

زمانی که جامعه به طور مفرط از رسانه‌ها استفاده می کند، ممکن است تنوع دیدگاه‌ها و عقاید کم رنگ شود. این امر به ویژه در صورتی که رسانه‌ها تحت کنترل یک گروه خاص یا دولت قرار بگیرند، می تواند منجر به یکسان سازی افکار شود. در چنین شرایطی، جامعه به جایی می رسد که همه افراد به یک نوع فکر و باور مشابه می رسند و دیگر تفاوت‌های عقیدتی و دیدگاهی به چشم نمی آید.

این همراستایی فکری می تواند منجر به توقف پیشرفت و رشد اجتماعی شود، چرا که برای تحول و تغییر، نیاز است که ایده‌های متفاوت و چالش برانگیز در جامعه مطرح شود. در شرایطی که همه به یک نوع فکر کنند، دیگر فضای لازم برای نقد و تحلیل دیدگاه‌های مختلف وجود نخواهد داشت و جامعه به جای پیشرفت، در همان نقطه‌ای که هست باقی خواهد ماند.

بنابراین، در دنیای امروز باید تلاش کنیم تا از رسانه‌ها به شکلی آگاهانه استفاده کنیم و همیشه به دنبال منابع مختلف برای اطلاعات باشیم. تنوع در منابع خبری و رسانه‌ای می تواند کمک کند تا عقاید و تفکرات مختلف به وجود بیایند و جامعه بتواند با دیدگاه‌های متنوع روبه‌رو شود. این امر به رشد فکری و فرهنگی جامعه کمک می کند و آن را از خطر انحصار گرایی فکری و توقف در توسعه اجتماعی نجات می دهد.

رضا باقری: در حال حاضر، برخی بر این باورند که وضع اقتصادی کشور عمده‌ی و تعمداً به گونه‌ای است که مردم در فقر به سر می برند، اما من با این دیدگاه مخالفم. حقیقت این است که اکثر دولت‌ها در هر شرایطی تمایل دارند که مردمشان در رفاه زندگی کنند. چالش اصلی زمانی پیش می آید که دولت‌ها مجبور به انتخاب بین رفاه مردم و حفظ ایدئولوژی یا اهداف خاص خود می شوند. در چنین مواقعی، تصمیمات اقتصادی ممکن است تحت تأثیر اولویت‌های ایدئولوژیک قرار بگیرند، که ممکن است به نفع رفاه عمومی نباشد.

سوالاتی برای تفکر و تعمق بیشتر:

۱. چگونه می توان از تأثیرات منفی رسانه‌ها در شکل دهی به افکار عمومی جلوگیری کرد و فضای بازتری برای نقد و تنوع اندیشه فراهم آورد؟
۲. در شرایطی که دولت‌ها مجبور به انتخاب میان رفاه مردم و حفظ ایدئولوژی‌های خود می شوند، چگونه می توان تعادلی میان منافع عمومی و اهداف سیاسی برقرار کرد؟
۳. چه عواملی باعث می شود که ملت‌ها در برابر دولت‌های خود احساس جدایی کنند و این احساس چه تاثیری بر همبستگی اجتماعی و ملی می گذارد؟

سه‌شنبه‌های گفتگو ۲۰ - موضوع: جنگ رسانه‌ها

“تأثیرات دو گانه رسانه‌ها: فرصت‌ها، تهدیدها و چالش‌ها در دنیای مجازی”

چکیده:

در این بحث، چندین دیدگاه مختلف درباره تأثیرات رسانه‌ها و فضای مجازی بر جامعه مطرح شد. محمد ادیب اشاره می‌کند که رسانه‌ها به شدت افکار و ذهن‌های ما را تحت تأثیر قرار می‌دهند و ممکن است آزادی تفکر ما را محدود کنند. محمد جاسمی به این نکته پرداخته که استفاده از اصطلاح “جنگ رسانه‌ای” می‌تواند منجر به سوء تفاهم و کاهش تعامل شود، چرا که رسانه‌ها تنها بخشی از حقیقت را نشان می‌دهند، هزارانی تأثیر رسانه‌ها را بر بعد اجتماعی بررسی می‌کند و به تغییرات منفی در بنیان‌های اجتماعی، مانند عادی‌سازی خیانت، اشاره می‌کند. یوسف مشهدی و محمد جاسمی نیز بر این نکته تأکید دارند که رسانه‌ها می‌توانند بر سلیقه‌ها و رفتارهای ما تأثیر بگذارند، و فضای مجازی تبدیل به ابزاری برای مارکتینگ و کسب درآمد شده است. در نهایت، همه موافقت دارند که رسانه‌ها باید مسئولانه‌تر عمل کنند و از قدرت خود برای ترویج ارزش‌های مثبت بهره ببرند.

سه‌شنبه‌های گفتگو ۲۰

جنگ رسانه

زمان: سه‌شنبه ۴ دی ساعت ۱۸ تا ۲۰
مکان: خیابان جمالزاده شمالی نبش کوچه زند
ساختمان ۱۱۰ طبقه ۵ واحد ۲۲
دفتر حزب اراده ملت ایران
۰۲۱۶۶۴۳۱۶۱۶

تسهیلگر: رضا باقری

رضا باقری: هر کس نظرش را راجع به جنگ رسانه‌ای بگوید. محمد ادیب: اکنون در زندگی‌های ما هیچ کس نمی‌تواند منکر تأثیری شود که رسانه‌ها روی افکار و ذهن‌های ما می‌گذارند. رسانه‌ها به عنوان ابزارهای قدرتمند تأثیرگذاری، نه تنها اطلاعات را منتقل می‌کنند، بلکه نحوه تفکر، احساسات و رفتارهای ما را شکل می‌دهند. بیانی‌ای بود که می‌گفت حتی اگر در زندان هم باشی، این آزادی را داری که خیال‌پردازی کنی و ذهن خود را آزاد نگه داری. اما امروز، با توجه به جو رسانه‌ای حاکم، ما دیگر آزادی فکر کردن هم نداریم. رسانه‌ها در دنیای امروز نه تنها اطلاعات را کنترل می‌کنند،

بلکه بر فرآیندهای تفکر و تصمیم‌گیری ما نیز تأثیر می‌گذارند. آنچه در رسانه‌ها منعکس می‌شود، به سرعت وارد ذهن افراد می‌شود و معمولاً انتخاب‌های ما را محدود می‌کند.

محمد جاسمی: ما اصلاً چیزی به نام جنگ رسانه‌ای نداریم و اگر هم هست، من به آن اعتقاد ندارم. چرا این حرف را می‌زنم؟ چون وقتی از کلمات استفاده می‌کنیم، این کلمات خودشان بار معنایی دارند که ناخودآگاه به مخاطب مفهومی را منتقل می‌کنند. وقتی می‌گوییم “جنگ رسانه‌ای”، ذهن‌ها به سمت یک نبرد و رقابت می‌روند. این اصطلاح، به طور معمول، از طرف برخی گروه‌ها مانند اصولگرایان استفاده می‌شود. بنابراین، وقتی این

دو هفته نامه غیر برخط
اراده ملت

سه‌شنبه‌های گفتگو ۲

ویژه نامه شماره ۱۲

ضمیمه نشریه ۸۷

۱۵ دی ماه سال ۱۴۰۳

دو هفته نامه غیر برخط
اراده ملت

سه شنبه های گفتگو ۲

ویژه نامه شماره ۱۲

ضمیمه نشریه ۸۷

۱۵ دی ماه سال ۱۴۰۳

عبارت را می شنویم، ممکن است تلقی هایی در ذهن ایجاد شود که باعث شود افراد از ادامه بحث دلسرد شوند و به سمت رویکردهای دفاعی بروند.

موضوع دیگری که وجود دارد این است که وقتی می گوییم "جنگ رسانه ای"، به نوعی سعی داریم که ناکارآمدی های موجود را به گردن رسانه ها بیندازیم و مشکلات دیگر را نادیده بگیریم. در حالی که رسانه ها هم مانند هر سیستم دیگری تنها بخشی از حقیقت را به نمایش می گذارند و همه جوانب موضوع را نشان نمی دهند. رسانه ها می توانند در راستای یک ایدئولوژی خاص یا منافع گروهی عمل کنند، اما این به معنای آن نیست که تمام واقعیت را مخفی کرده اند. به ویژه در فضای مجازی، کمترین حقیقت و بسیاری از تفسیرهای شخصی از وقایع در معرض دید قرار می گیرند.

در رسانه ها پدیده ای به نام «تقطیع» وجود دارد که تأثیر آن به مراتب بیشتر از نشر اکاذیب است. دروغ گویی یک رسانه به وضوح قابل شناسایی است، اما تقطیع به معنای نمایش بخش هایی از یک رویداد است که ممکن است تصویر نادرستی از حقیقت ایجاد کند. رسانه ها، با حذف یا تغییر برخی از جنبه های موضوع، می توانند به صورت ناخودآگاه تفسیری نادرست از واقعیت ارائه دهند. بنابراین، اگر معتقدیم که در فضای رسانه ای موضوعی اشتباه نشان داده شده است، به جای شکایت، باید به راه اندازی رسانه های خود اقدام کنیم و تصویر درست را منتشر کنیم. این کار نه تنها برای اصلاح حقیقت مفید است، بلکه به تقابل سالم و سازنده دو رسانه با یکدیگر می انجامد و نه ایجاد جنگ رسانه ای. زهرا زمانی: بیا باید تأثیر رسانه را از بعد اجتماعی هم بررسی کنیم. نباید تمام توجه مان تنها معطوف به بعد سیاسی باشد. رسانه ها تنها وسیله ای برای انتقال اخبار و اطلاعات سیاسی نیستند، بلکه بر تمام جنبه های اجتماعی، فرهنگی و روانی نیز تأثیر می گذارند. رسانه ها به ویژه در دهه های اخیر، با دامن زدن به موضوعات حساسی چون خیانت، بی وفایی و بحران های اجتماعی، در حال تغییر و تحول بنیادین های اجتماعی هستند. این روند به تدریج باعث عادی سازی مسائل منفی در جامعه می شود، مسائلی که در گذشته ممکن بود تابو تلقی شوند، امروز به راحتی در معرض دید قرار می گیرند.

مثلا عادی سازی خیانت در روابط زناشویی یا بی تفاوتی نسبت به مشکلات

اجتماعی می تواند اثرات منفی بزرگی بر سلامت روانی و روابط افراد بگذارد. خانواده، که همواره به عنوان اصلی ترین واحد اجتماعی شناخته می شود، به تدریج تحت تأثیر این تغییرات قرار می گیرد. اگر خانواده ها نتوانند به وظایف و نقش های خود به طور مؤثر عمل کنند، جامعه نیز به طور تدریجی دچار فروپاشی می شود. رسانه ها در این راستا نقش مهمی دارند، زیرا قادرند افکار عمومی را تغییر دهند و آنچه که به عنوان رفتار نادرست یا غیر قابل پذیرش شناخته می شود را در سطح جامعه عادی سازی کنند.

رسانه ها باید از این قدرت خود آگاه باشند و به جای تقویت بحران ها، نقش مسئولانه تری در ترویج ارزش ها و اصولی مانند صداقت، همبستگی و احترام به حقوق بشر ایفا کنند.

یوسف مشهدی: صحبت هایم را ارجاع می دهم به حسین پاینده. امروز زندگی مان تبدیل به تصویر و عکس شده است. قبلا وقتی ببر را می دیدیم، می گفتیم این ببر است، اما حالا فقط عکس ببر را می بینیم. این تغییر در نحوه ی تجربه کردن جهان به این معناست که پیش از اینکه چیزی را با چشم خود مشاهده کنیم، ابتدا تصویر آن را در رسانه ها می بینیم. این مسئله باعث می شود که درک ما از واقعیت ها ناقص تر شود. این نوع فضاهای رسانه ای به طور ناخواسته سوگیری های فکری ایجاد می کنند. در واقع، می توان گفت جمله ای که می گوید: «سلیقه تو، واقعا سلیقه ات نیست»، حقیقت دارد، زیرا رسانه ها به شدت بر سلیقه ها و ترجیحات ما تأثیر می گذارند، به طوری که گاهی نمی توانیم تشخیص دهیم که آنچه که به آن علاقه داریم، واقعا انتخاب خودمان است یا تحت تأثیر رسانه ها قرار گرفته ایم.

محمد جاسمی: اگر بخواهیم تعریفی دقیق از رسانه بدهیم، باید بگوییم که رسانه فقط فضای مجازی نیست. رسانه ها ابزارهایی گسترده هستند که در همه زمینه ها تأثیر دارند؛ از سینما و تلویزیون گرفته تا تئاتر، کتاب، تبلیغات و حتی مکالمات روزمره ما. رسانه هیچ گاه محدود به یک فضا نبوده و نیست و ابزارهایی همچون شبکه های اجتماعی، وبسایت ها و برنامه های موبایلی تنها بخش کوچکی از آن را تشکیل می دهند. رسانه ها تأثیر بسیار زیادی بر زندگی اجتماعی، فرهنگی و حتی اقتصادی ما دارند. به عنوان مثال، تپاسال، شلوارهای

حرکت در آوردن افکار عمومی دارند که می تواند منجر به تحولات مثبت و اصلاحات در جامعه شود.

امیر حسین موحدی: فضای مجازی اکنون کاملاً تبدیل به یک ابزار مارکتینگ شده و بسیاری از افراد و برندها در تلاش اند تا از این پلتفرم به طور مؤثر درآمدزایی کنند. اینستاگرام، یکی از پلتفرم هایی است که بیشترین استفاده را دارد و در آن زمان زیادی را صرف می کنیم. همینطور، فشارهایی برای بهبود الگوریتم های مربوط به این برنامه ها وجود دارد، که به نوبه خود تلاش می کند تا مدت زمان استفاده کاربران را کنترل کند. مثلاً اگر زمان زیادی را صرف این برنامه کنید، به شما پیام می دهد که شما زمان زیادی را در این پلتفرم گذرانده اید. این اقدامات می تواند فضای سالم تری ایجاد کند و به طور غیرمستقیم به مدیریت رفتار کاربران کمک کند. اما این الگوریتم ها همچنین می توانند کمک کنند تا محتوای مفید و ارزشمند بیشتر دیده شود و از محتوای بی کیفیت کاسته شود.

محمدادیب: فضای مجازی الآن بخش عمده ای از زندگی ما را شکل داده است. این فضا باعث می شود که بسیاری از رفتارها، نظرات و پیش فرض های ما طبق آن شکل گیرد. قبلاً در گفتمان های اجتماعی بیشتر به عدالت اجتماعی توجه می شد، ولی اکنون دغدغه اصلی رفاه و آسایش فردی شده است. این تغییر در اولویت ها می تواند بر بسیاری از جنبه های اجتماعی و اقتصادی تأثیر بگذارد. در این فضا، دیگر عدالت اجتماعی به عنوان یک ارزش اصلی در مرکز توجه قرار ندارد. این امر به طور خاص در سیاست گذاری ها و اجرای برنامه های اجتماعی مشهود است. برای مثال، مسائلی چون برابری در فرصت ها، عدالت آموزشی و اصلاحات در بخش های مختلف در سایه گفتمان رفاه قرار گرفته اند.

فاطمه شاهمرادی: در این جلسه، باید چالش هایی را که فضای مجازی برای ما به وجود می آورد شفاف تر بررسی کنیم. ما به عنوان کاربران این فضا، بیشتر در موقعیت گیرنده قرار داریم، در حالی که باید تلاش کنیم که خود به تولیدکنندگان اطلاعات و محتوای درست تبدیل شویم. لازم است که اشتباهات رایج در فضای مجازی را شناسایی کرده و سعی در اصلاح آن ها داشته باشیم. چرا که فضای مجازی به راحتی می تواند بر افکار عمومی تأثیر بگذارد و اگر ما به عنوان کاربران فعال، به تولید محتوای معتبر و صحیح نپردازیم، ممکن است که اشتباهات و اطلاعات غلط به سرعت منتشر شود.

زهرا زامانی: ما در جامعه ای زندگی می کنیم که تمایل داریم از همه چیز آگاه شویم. این اشتیاق به دانستن باعث شده که فضای مجازی تبدیل به یک ابزار ایده آل برای ما شود که اطلاعات را به سرعت و به راحتی در اختیارمان قرار می دهد. این شرایط در دنیای کنونی باعث شده که بسیاری از افراد به راحتی به رسانه های مجازی روی آورده و اطلاعات زیادی را از آن ها دریافت کنند. در واقع، فضای مجازی مانند یک میوه پوست کنده است که در اختیار ما قرار دارد. این ویژگی جذاب و ساده سازی شده، افراد را به سمت خود می کشاند، اما باید توجه داشته باشیم که همیشه کیفیت اطلاعات بیشتر از کمیت آن اهمیت دارد. بسیاری از اطلاعات موجود در فضای مجازی غیرمعتبر یا بی اساس هستند و ما باید آگاهانه نسبت به آن ها واکنش نشان دهیم.

اسکینی و لباس های فیت مد بودند، اما اکنون اگر کسی لباس فیت بپوشد، به عنوان لباس «خز» شناخته می شود. این تغییرات در روند مد، خود گواهی است بر قدرت رسانه ها در شکل دهی به سلیقه های عمومی. قبلاً صنعت مد از طریق فیلم ها و برنامه های تلویزیونی به سرعت به جامعه منتقل می شد. یعنی وقتی فیلمی پخش می شد، همه لباس ها، رفتارها و حتی تکه کلام های شخصیت اصلی فیلم به سرعت وارد فرهنگ عمومی می شد و مردم تمایل داشتند که از آن ها تقلید کنند. اما امروز با افزایش رسانه های دیجیتال و فضای مجازی، تأثیر رسانه ها از طریق فیلترها و الگوهای مختلف به چالش کشیده شده است و دیگر این تغییرات به سرعت اتفاق نمی افتد.

امیر حسین موحدی: اولاً، وقتی فردی وارد فضای مجازی می شود، نمی تواند بگوید که «راجع به من حرف نزنید». وقتی فردی عکسی یا مطلبی از خود را در فضای آنلاین منتشر می کند، در حقیقت این اجازه را به دیگران می دهد که در مورد او صحبت کنند. این روند، به ویژه در دنیای مدرن و فضای مجازی، به شکلی عمیق و گسترده گسترش یافته است. مثلاً خانمی که با حواشی منفی شناخته شده است، ممکن است برای جذب بیشتر مخاطب و جلب توجه، در پست های خود هشتک های مربوط به همان حواشی را بزند. این کار در واقع یک استراتژی تبلیغاتی است که به او کمک می کند تا بر اساس همین حواشی شناخته شود و از طریق جذب فالوور بیشتر، درآمدزایی کند. فضای مجازی و رسانه های اجتماعی این فرصت را به افراد می دهند که حتی با استفاده از حواشی و موضوعات جنجالی بتوانند در سطحی وسیع تر دیده شوند و نامشان بیشتر مطرح شود. در واقع، بسیاری از افراد به ویژه در حوزه های دیجیتال، از این الگو برای رسیدن به محبوبیت و موفقیت استفاده می کنند.

محمدادیب: با توجه به صحبت هایی که شد، این نکته به ذهنم آمد که قبلاً اگر شاعری می خواست اثر خود را منتشر کند، باید توسط شاعرانی مانند اخوان ثالث یا دیگران تأیید می شد تا اثرش راهی برای انتشار پیدا کند. این الگو در بسیاری از زمینه ها نیز وجود داشت، به ویژه در هنر و ادبیات، جایی که فیلترها و تأییدیه ها از سوی صاحب نظران و نهادهای معتبر انجام می شد. اما اکنون، فضای مجازی باعث شده که هر کسی بدون نیاز به تأیید دیگران، هر چیزی را منتشر کند. این فضا از یک جهت عالی است چرا که صدای افرادی که معمولاً از نظر رسانه ای شنیده نمی شوند، به گوش می رسد. اما از طرفی، این به این معنی است که هر صدایی، حتی اگر منفی یا بی پایه باشد، در حال انتشار است. در نتیجه، ممکن است که بسیاری از ایده ها و تفکرات غیر علمی یا اشتباه در این فضا گسترش یابد. اگر شرایطی فراهم می شد که به جای انتشار هر گونه پیام، فقط صداهای مفید و علمی شنیده می شد، می توانستیم فضای مثبت تری داشته باشیم.

محمد جاسمی: البته، تاکنون بیشتر به جنبه های منفی رسانه ها پرداخته ایم، اما لازم است به جنبه های مثبت نیز اشاره کنیم. رسانه ها می توانند در تغییر سیاست ها و در جهت دهی به دولت ها تأثیر گذار باشند. این تأثیر می تواند حتی منجر به تغییرات جدی در قانون گذاری و تصمیم گیری ها شود. برای مثال، فشار عمومی از طریق رسانه ها می تواند موجب تغییر در برخی از سیاست ها یا قوانین ناعادلانه شود. رسانه ها به نوعی قدرتی برای به

سوالاتی برای تفکر و تعمق بیشتر:

۱. چگونه می توانیم در دنیای رسانه ای امروز، بین حقیقت و تفسیرهای رسانه ای تمایز قائل شویم و از سوگیری ها و تحریف های موجود جلوگیری کنیم؟
۲. چه روش هایی می توان به کار گرفت تا رسانه ها از تأثیرات منفی خود بر بنیان های اجتماعی مانند خانواده ها و روابط اجتماعی بکاهند و به جای آن نقش مسئولانه تری ایفا کنند؟
۳. با توجه به تغییرات اولویت های اجتماعی از عدالت به رفاه فردی، چگونه می توانیم در رسانه ها و فضای مجازی بازتاب هایی از ارزش های اجتماعی همچون عدالت و برابری ایجاد کنیم؟

دو هفته نامه غیر برخط اراده ملت

سه شنبه های گفتگو ۲

ویژه نامه شماره ۱۲

ضمیمه نشریه ۸۷

۱۵ دی ماه سال ۱۴۰۳

خاطرات سیاسی

www.khsmag.ir

۲۶ خاطرات سیاسی ۱۴۰۳

فصلنامه سیاسی، اجتماعی، فرهنگی
سال هفتم - شماره ۲۶ - پاییز ۱۴۰۳
۲۶۰ صفحه - ۱۵۰,۰۰۰ تومان

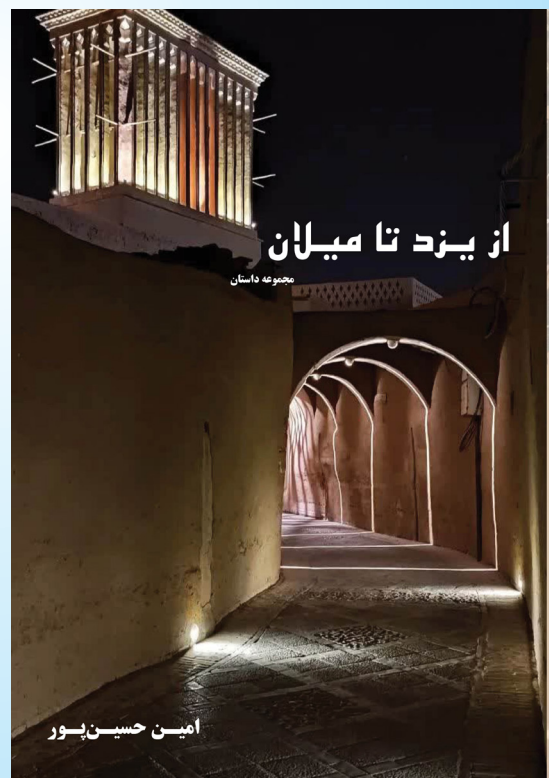

**انجمن
حجتیه**
شیخ محمود حلبی
از افسانه تا واقعیت

با نوشتار و گفتارهایی از:
رامین پرهام، احمد حکیمی پور، احمد شعبانی
میرعلی اشرف عبدالله پوری حسینی، محمد فتوحی زاد
احمد مازنی، رسول منتجب‌نیا، سیدجواد میری

همراه با نوشتارهایی درباره
بشار اسد، سیدحسن نصرالله اسماعیل
هنیه، یحیی سنوار سیدحسین فاطمی
و مسیر توسعه سنگاپور

انتشارات حزب اراده ملت ایران منتشر کرده است

برای خرید نسخه کاغذی کتاب می‌توانید با شماره تلفن ۰۹۳۰۵۴۲۹۵۱۵ تماس گرفته و یا در اپلیکیشن باسلام، ترب خرید نمایید.

برای خرید نسخه الکترونیکی کتاب می‌توانید به اپلیکیشن یا سایت طاقچه مراجعه نمایید.